Sfîrșitul lumii anul 2000?

Revoluțiile sec. XX

Prezicerea sfîrșitului dictaturii

PROFEȚIILE LUI NOSTRADAMUS

Ce va fi mîine?

Enigmele Europei 1990 dezlegate

Moarte ori viața

PROFEȚIILE lui NOSTRADAMUS

I
NOSTRADAMUS ŞI PROFEŢIILE SALE

Numele Nostradamus se pierde în negura legendei şi a celor ce i-au urmat. Profeţiile sale sînt de asemenea învăluite într-o vrajă de mit tulburător şi supranatural. Aproape fiecare a auzit cîndva despre el — dar rareori se găseşte cineva care să ştie ceva despre Nostradamus şi profeţiile sale. Chiar între acei puţini care au citit prezicerile sale se găseşte rar cîte unul căruia să-i fi căzut în mînă textul original.

Şi cu toate acestea profeţiile lui Nostradamus au preocupat neîncetat spiritele în decursul veacurilor. Mai ales *în ultimii ani, bogaţi în grele zguduiri şi transformări politice,* profeţiile sînt din nou pe buzele multora. Fără de sfîrşit este numărul celor care caută să găsească la Nostradamus puncte de sprijin, care să le in-

dice soarta ce este rezervată lumii clocotitoare în mijlocul căreia trăiesc.

Dar să nu ne lăsăm zăpăciţi de această deosebire de vederi. Să ne creem o judecată proprie, lăsînd să treacă pe dinaintea ochilor noştri povestea vieţii acestui om ciudat. Să examinăm, în primul rînd, profeţiile sale în textul lor original, faţă de evenimentele trecute mai tîrziu în istorie. Şi numai în cazul cînd istoria i-a dat dreptate pînă acum, să cercetăm şi profeţiile sale pentru viitorul istoriei europene, pînă în anul 3797, cînd ar urma să se petreacă o „catastrofă groaznică".

Există destule documente istorice şi biografice că Nostradamus a trăit într-adevăr. Elevul şi admiratorul său contemporan I.E. Chavigny scrie următoarele despre maestrul său:

„Michel de Nostredame, de mulţi ani cel mai cunoscut şi renumit maestru în arta prezicerii pe baza cunoaşterii şi interpretării astrelor, s-a născut în oraşul Saint-Remy-en-Provence, în anul mîntuirii 1503 într-o Joi, 14 decembrie.

Tatăl său Jacob de Nostredame, era notarul localităţii, mama sa era născută Renate de Saint-Remy. Străbunii săi, — atît din partea tatălui, cît şi din partea mamei — treceau drept oameni bine iniţiaţi în ştiinţele naturale şi medicină.

Tînărul Michel a primit prima educaţie de la bunicul său din partea mamei. Mai tîrziu a urmat învăţămîntul clasic la Avignon, pentru ca să continue apoi studiul ştiinţelor naturale şi al medicinii la universitatea din Montpellier. Timp de patru ani a practicat medicina la Narbonne, Toulouse şi Bordeaux. Din registrele universităţii din Montpellier reiese că la 23 octombrie 1529 Nostradamus s-a înscris din nou şi a trecut examenul cu distincţie, obţinînd titlul de doctor în medicină.

După o scurtă şedere la Toulouse, tînărul medic veni la Agen, unde cunoscu pe celebrul latinist I. C. Scaliger. Aici se căsători cu o fată de bună condiţie, dar în 1533

i-au murit soția și copiii. Rămas singur, în urma acestei pierderi, Nostradamus părăsi orașul și rătăci mulți ani prin Italia, Franța și probabil și alte țări din Europa.

În 1544 Nostradamus se stabili la Salon-en-Crau și se căsători pentru a doua oară cu o văduvă, care i-a născut șase copii. În anii următori el se distinse de repetate ori în lupta pentru combaterea ciumei. În afară de aceasta el desfășură o mare activitate în domeniul științific. Cîteva din scrierile ce le-a publicat asupra îngrijirii corpului (1552) și combaterii epidemiilor (1561) au fost traduse în mai multe limbi și renumele lui ca medic deveni cunoscut dincolo de granițele patriei.

Aceste lucrări, precum și un comentariu despre Galien documentează varietatea activității învățatului de la Salon. Ca și un Paracelsus, sau un Swendeborg, Nostradamus s-a distins întîi ca un maestru în lumea fizică, înainte de a se devota studiilor oculte, pentru ca în urmă, grație darului său profetic, să ajungă unul din cei mai mari vestitori ai realității metafizice.

Se pare că însușirile de clarviziune s-au manifestat încă de timpuriu la Nostradamus. La început ele se refereau mai mult la chestiuni personale; adeseori erau în legătură și cu activitatea sa profesională. Desprins din spaima prin care a trecut și oboselile ce le-a îndurat Nostradamus in timpul ciumei, se pare că acest dar a trecut cu încetul în domeniul suprapersonalului, așa că i s-au putut arăta și viziuni asupra întîmplărilor viitoare din viața lumii și a popoarelor.

Biograful său, Chavigny, scrie în această privință: „Între alte creațiuni ale spiritului său productiv, pe care le redau aici, el a scris zece cénturii (grupuri de o sută de preziceri), rezumate în catrene, pe care le-a numit, după cuvintul grecesc „Prophéties". Două din ele sînt necomplete..."

„Avem apoi de la el alte preziceri în proză, care au apărut între anii 1550-1567, orînduite în marea lor ma-

joritate după luni şi adunate în douăsprezece cărţi. Şi aceste profeţii merită să fie recomandate posterităţii; ele îmbrăţişează istoria noastră şi toate tulburările, crizele şi uneltirile noastre, de la un capăt la celălalt. În schimb cenţurile se întind asupra unei epoci mult mai mari".

După ce Nostradamus mai fusese o dată, în 1556, la curtea franceză, în calitate de medic şi astrolog, el fu vizitat la Salon, în 1564, de Carol IX şi numit medic de curte. În fiecare an veneau să găsească la dînsul sfat şi mîngîiere personalităţi suspuse şi oameni simpli, de aproape şi de departe. Astfel Nostradamus deveni unul din cei mai renumiţi bărbaţi din occidentul de atunci.

Ca orice spirit superior Nostradamus a avut, pe lîngă prieteni şi admiratori sinceri şi duşmani îndîrjiţi. Pentru ei Nostradamus nu era medicul, înţeleptul şi proorocul binecuvîntat de Dumnezeu, ci magul care era în legătură cu forţele întunericului. Duşmăniile au adus pe Nostradamus în pericolul de a intra în conflict cu biserica, sub bănuiala de a fi încheiat un legămînt cu diavolul.

Nostradamus a fost expus la numeroase acuzaţii şi atacuri. Semne magice şi acţiuni misterioase îi mijloceau emotivitatea de care avea nevoie ca să recepţioneze viziunile sale profetice. Avea nevoie de imboldiri, întocmai după cum unii scriitori mari nu puteau scrie decît în anumite condiţii — să vadă, de pildă, pisica pe masa de scris, sau să simtă miros de mere putrede — un fel de a lucra desigur puţin obişnuit.

Nostradamus îşi dădea seama de pericolele la care este expus. De aceea se şi silea să-şi creeze un alibi pentru procedeele sale magice. Astfel în introducerea la Profeţiile sale el sfătuieşte pe fiul său să se ferească „de practici misterioase, care pot aduce vătămare spiritelor slabe". De asemenea doreşte să-l apere împotriva „iluziei amăgitoare a magiei, mai mult decît reprobabile, interzisă pe vremuri de Sfînta Scriptură şi legile divine, din care trebuie totuşi exceptată interpretarea uraitei pe baze

astrologice". „Prin aceasta — scrie el — precum şi prin inspiraţia şi revelaţia divină am primit, în nopţi de veghe nesfîrşită, prezicerile noastre şi le-am aşternut apoi pe hîrtie".

Ceva mai deschis vorbeşte desigur Nostradamus în aşa numita „Scrisoare de dedicaţie" regelui Henric XII, al Franţei. Deşi asigură şi aici că „Totul a fost calculat după căile cereşti", el adaugă totuşi: „în legătură cu stări emotive, provocate prin anumite practici, care mi-au fost împărtăşite în anumite ore prin stări analoge ale strămoşilor mei, din negura vremurilor".

În alte locuri spune la fel: „Totul vine de la Dumnezeu,... mai totul urmează căile cereşti", dar imediat se găseşte iar o aluzie la procedee oculte: „În aşa fel încît văd, ca într-o oglindă de foc, ca într-un orizont acoperit de ceaţă, evenimentele tulburătoare sau strălucite şi întîmplările catastrofale ce se abat asupra celor mai importante ţinuturi ale civilizaţiei".

Din toate aceste mărturisiri reiese cu preciziune că Nostradamus a ajuns la profeţiile sale, ca vizionar şi estatic, folosindu-se de cunoştinţele şi îndeletnicirile sale astrologice numai ca să creeze un cadru „de salon" însuşirilor şi posibilităţilor sale supranaturale. Spre a lua apa de la moară duşmanilor săi, prezenta profeţiile sale ca rezultat al unor calcule astronomice, care pe vremea aceea erau pretutindeni în mare cinste şi el se sustrăgea astfel acuzaţiei periculoase de a practica magia neagră.

Spre sfîrşitul vieţii sale Nostradamus se retrase din vîltoarea lumii. O gută tot mai dureroasă îl ţintui în pat. El încetă din viaţă la 2 Iulie 1566, puţin înainte de răsăritul soarelui. Ca şi alţi mistici el a prevăzut ziua şi ora morţii sale, pe care le-a notat în calendarul său. Corpul său a fost înmormîntat în biserica franciscană din Salon. În timpul tulburărilor revoluţiei franceze, mormîntul a fost distrus şi a dispărut.

PROFEŢIILE LUI NOSTRADAMUS

Dacă persoana lui Nostradamus a format obiect de discuţii, încă în viaţă, lupta între păreri s-a dezlănţuit şi mai violentă, după moartea sa: poeţi şi pamfletari, savanţi şi critici uşor iritabili s-au războit în numele lui.

Scrierile sale profetice au format punctul central al divergenţelor de păreri. Cum aceste profeţii vorbesc mai ales de război şi revoluţie, catastrofe, epidemii şi alte nenorociri, Nostradamus a renunţat la început la publicarea însemnărilor sale, prevăzînd, „că noutatea chestiunii va dezlănţui împotriva lui o serie nesfîrşită de uneltiri, sub formă de falsificări, insulte şi atacuri mai mult decît răutăcioase, aşa cum s-a şi întîmplat mai tîrziu". Aşa scrie biograful său contemporan; aşa s-a întîmplat pînă în vremurile noastre.

Abia tîrziu s-a hotărît Nostradamus să facă cunoscut o parte din previziunile sale aşternute în formă de catrene. Astfel apăru în 1555 prima imprimare a cărţii „Prophéties" la Lyon. Volumaşul cuprindea primele trei centurii şi jumătate, avînd ca introducere o scrisoare dedicată lui Caesar, fiul cel mai mare al lui Nostradamus.

Profeţiile lui Nostradamus au ajuns mai tîrziu una din cele mai cunoscute opere ale literaturii mondiale. Sînt foarte rare cărţile care să fi preocupat necontenit spiritele, în aceeaşi măsură, în decursul secolelor.

Uneori se părea, firesc, că prezicerile vor fi date uitării. Rareori a trecut însă mai mult decît epoca unei generaţii, pînă cînd profeţiile au fost descoperite şi retipărite, acoperind iar cu glorie numele autorului lor. Opera lui a fost din nou slăvită de adepţi entuziaşti, ca să fie curînd iar scărmănată de duşmani îndîrjiţi şi ironizată de spirite luminate, ca un produs al superstiţiei.

La 1568 — doi ani după moartea lui Nostradamus — a apărut prima ediţie completă din *Prophéties,* în care ediţiile anterioare au fost completate după opera

postumă. Pe lîngă această ediție „autentică" din 1568, mai există, sub aceeași dată, cel puțin două falsificări, în care una cu totul grosolană a fost tipărită pe la 1649.

Din ediția autentică din 1568 nu mai există astăzi decît trei sau patru exemplare. Textele și catrenele publicate în această lucrare, în reproduceri fotografice, sînt luate dintr-un asemenea exemplar original, tipărit de Benoist Rigaud, la Lyon. Ele constituie cea mai bună și mai curată bază pentru orice cercetare a profețiilor lui Nostradamus.

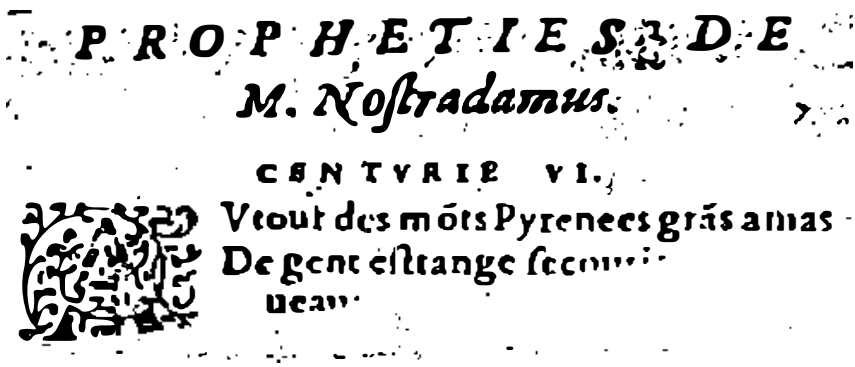
PROPHETIES DE
M. Noſtradamus.
CENTVRIE VI.
Vtout des mõts Pyrenees grãs amas
De gent eſtrange

Împotriva presupunerii unor comentatori anteriori care au socotit că profețiile au fost scrise întîi în proză latină, trebuie socotită ca originală forma legată a catrenelor în limba franceză veche, amestecată cu multe cuvinte străine. Măsura versului și rima care cereau lui Nostradamus anumite restricții la redactarea catrenelor sale, impuneau o domolire față de forțele clocotitoare și scînteietoare, față de puterile supranaturale și neîmblînzite ce înconjurau pe profet, cînd privea în viitor.

Așa se explică lipsa de claritate ce o prezintă adeseori catrenele, față de proză, din cauza îngrădirii impusă de vers.

Este probabil că Nostradamus a dorit chiar să nu se exprime cu toată claritatea. În scrisoarea de dedicație de care am pomenit el spune că profețiile sale prevăd atîtea

nenorociri şi spaime, că e mai bine pentru omenire să nu fie exprimate prea lămurit, ci într-o formă voalată. Într-adevăr cei mai mulţi oameni ar fi nenorociţi şi înspăimântaţi, dacă ar putea vedea limpede ziua de mâine, dacă ar şti ce nenorociri şi suferinţe le rezervă viitorul.

II

CE S-A ADEVERIT DIN PROFEȚIILE LUI NOSTRADAMUS

Un profet este cu atît mai crezut cu cît evenimentele istorice i-au dat mai multă dreptate.

Nostradamus nu duce lipsă de asemenea împliniri. Numai un sceptic, a cărui necredință atinge reaua voință, ar putea rămîne indiferent față de mulțimea și puterea documentelor adunate, care dovedesc darul prezicător al profetului din Salon. Cine citește „Prophéties", în textul original din 1568, poate găsi fără osteneală numeroase evenimente istorice care s-au petrecut întocmai așa după cum le-a prevăzut Nostradamus. Pentru documentare reproducem întîi cîteva exemple de preziceri a căror traducere și înțelegere nu prezintă mari greutăți.

ANUNŢAREA REVOLUŢIEI FRANCEZE ŞI A ÎNCERCĂRII DE SCHIMBARE A CALENDARULUI

In ediţia completă din „Prophéties", se găseşte, în partea a doua, o dizertaţie mai lungă în proză — aşa numita „Scrisoare de dedicaţie regelui Henric II". Acolo se poate citi:

„... începînd în acel an va avea loc o persecuţie a bisericii creştine, mai mare ca aceea care a avut loc în Africa şi aceasta va dura pînă în anul 1792, despre care se va crede că este o reînnoire a epocii"....

Istoria a dovedit adevărul acestei preziceri: În 1789 a izbucnit revoluţia franceză. În 1793 adunarea naţională a hotărît introducerea unei noi cronologii, prin decretul de la 5 Octombrie 1793. Începutul erei noi fu stabilit, cu putere retroactivă, la 23 Septembrie 1792 — ziua transformării Franţei în republică.

Dar şi ironicul „cuydera" al prezicerii — „se va crede" — s-a adeverit. Prin decretul de la 9 Septembrie 1805 Napoleon a desfiinţat vraja calendarului revoluţiei, pe ziua de 1 Ianuarie 1806. S-a crezut numai că este vorba, de începutul unei noi cronologii !

DEZVOLTAREA ŞI ASCENSIUNEA ITALIEI SPRE IMPERIU

În imediată legătură cu paragraful amintit, cu privire la calendarul revoluţiei franceze şi desfiinţarea lui ulterioară se află o descriere de evenimente în peninsula Apeninilor:

„... După aceea — adică imediat după schimbarea calendarului revoluţiei franceze — poporul italian va începe să se redreseze şi să scuture tenebrele obscure ce-l

împovărează, recîştigînd puţin din prestigiul său de odinioară, nu fără mari dezbinări şi continue schimbări. Veneţia mai tîrziu, în mare forţă şi putere, îşi va ridica aripile atît de sus, încît nu va fi departe de forţele Romei antice..."

Ca să putem aprecia prezicerea de mai sus trebuie să ne gîndim la starea de completă destrămare şi slăbiciune politică în care se afla peninsula apenină, în vremea lui Nostradamus. Italia, cu toate ducatele ei şi cu parte din oraşele ei puternice, a fost timp de aproape trei secole obiectul şi teatrul unor lupte îndîrjite între mari puteri străine: Spania, Franţa, Austria. O schimbare a intervenit abia în legătură cu revoluţia franceză. Napoleon, în calitate de fondator al republicii cisalpine, romane şi ligurice (1797—98) deschise căi noi de dezvoltare. În 1805 se născu regatul Italiei, în 1811 fiul lui Napoleon fu proclamat „Regele Romei".

După prăbuşirea dominaţiei napoleoniene, Italia de sus reveni din nou Austriei, dar mişcarea naţională deveni tot mai puternică. Cavour încheie alianţa cu Napoleon III; luptele de la Magenta şi Solferino (1859) hotărîră soarta Lombardiei. În 1860 fură incorporate Toscana, Parma, Modena şi Romagna. La 1861 Victor Emanuel devine regele Italiei, la 1871 Roma devine sediul guvernului. E drept că în 1881 se pierde Tunisul, dar în 1890 e cucerită colonia Erytrea, iar în 1912 Tripolitania. Astfel dezvoltarea continuă pînă la consolidarea internă şi externă a situaţiei de mare putere a Italiei şi la proclamarea imperiului, ca o continuare a tradiţiei Romei antice.

Nostradamus a proorocit astfel, cu preciziune în pasajul din scrisoarea pomenită, evenimente hotărîtoare în Franţa şi în legătură cu ele renaşterea politică a Italiei — cu două sute de ani înainte de împlinirea lor, sărind peste un interval de timp peste care n-ar fi putut trece nici o judecată rațională sau intuitivă, presupunînd chiar că ar fi avut un dar supranatural pentru combinaţii politice.

NOSTRADAMUS ŞI TRAGEDIA LIGII NAŢIUNILOR DE LA GENEVA

Nu mai puţin convingătoare ca prezicerile de mai sus apare alta asupra unor evenimente de la „Lacul Leman". În faţa acestei preziceri nici cel mai necredincios nu poate nega adevărul, sub pretextul că oracolele şi profeţiile sînt obscure şi cu mai multe înţelesuri. În tot cazul, această imputare nu poate fi întemeiată, nici faţă de cele două exemple de mai înainte, nici faţă de următorul catren, a cărui explicare nici nu are nevoie de un comentariu special, Cent I, 47:

„Discursurile de la lacul Genevei vor indispune, seziunile vor fi tărăgănate timp de săptămîni, apoi de luni, apoi peste an; în cele din urmă toţi membrii vor cădea, se vor retrage. Autorităţile vor blestema legile devenite zadarnice" (vezi Cent. I 47):

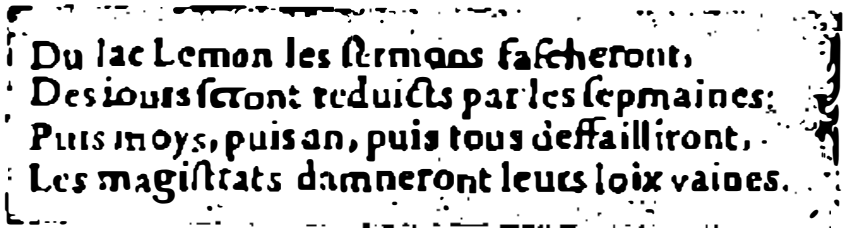
Du lac Lemon les ſermons faſcheront,
Des iours ſeront reduicts par les ſepmaines:
Puis moys, puis an, puis tous deffailliront,
Les magiſtrats damneront leurs loix vaines.

Pentru lămurire trebuie adăugat:

„Jours" este expresia medievală franceză pentru „seziune, conferinţă diplomatică". „Reduicts" corespunde oarecum expresiei: descompus, transformat (exempl. reduire du blé en farine — transformarea grîului în făină). „Des jours seront reduits par les sepmaines", ar însemna astfel textual: Subiecte de zile vor fi transformate în subiecte de săptămîni, — adică: Ce se poate rezolva în curs de zile, va fi amînat peste săptămîni. In înţelesul explicat al cuvîntului „jours" însă, fraza ar fi astfel: Seziuni, conferinţe diplomatice vor fi prelungite săptămîni de-a rîndul „défailir" are un înţeles dublu: „lepădare — şi cădere morală".

Genevezii își mai amintesc între legile speciale la care se face aluzie, pe lîngă scutirea de impozite a funcționarilor Ligii Națiunilor, de: Sacrificarea Parcului Ariana, strămutarea liniei ferate într-un semi-tunel și obligația de răscumpărare a fostului Hotel Național.

Această profeție asupra revărsării de discursuri de la lacul Genevei, care vor răspîndi indispoziție nu se poate referi la altceva decît la multele seziuni ale Ligii Națiunilor și ale numeroaselor ei comisii, cu dezbaterile lor și repetatele amînări, cu nenumăratele scăderi politice și morale și cu rapida ei prăbușire prin plecarea membrilor ei unul după altul.

Concordanța între prezicerile catrenului și realitatea evenimentelor e copleșitoare. Cu trei sute cincizeci de ani înainte de înființare și perioada de strălucire și decădere a acestui „Theatrum mundi" de la Geneva, Nostradamus a sesizat particularitatea acestei instituțiuni, a anticipat urmările ce le va avea prăbușirea ei pentru orașul Geneva.

ORIGINEA ȘI ASCENSIUNEA LUI CROMWELL

Următorul catren dovedește că Nostradamus nu prevestește numai întîmplări colective, destinul țărilor europene, sau al unor instituții, ci este în stare să prevadă și să descrie și cazuri personale, Cent. VIII, 76:

„De origine obscură el va cuceri cu forța stăpînirea. Mai mult ca măcelar decît rege în Anglia (se va dezlănțui). Desfrînat, fără credință și fără lege va face să sîngereze țara: vremea lui e atît de aproape, încît trebuie să suspin".

Pentru lămurire trebuie remarcat că expresia „Macelin" poate fi interpretată ca derivînd din latinescul macellum (piață de carne) cu înțelesul de măcelar.

Cuvintele „en Angleterre" spun clar că această prezicere trebuie să se refere la un eveniment de pe

insulele britanice. Acolo nu a fost însă, pînă de curînd decît un singur dictator ajuns la putere: Oliver Cromwell. Descrierea ce i-o face Nostradamus e documentată de istorie: — Cromwell a fost într-adevăr de origine din clasa de jos şi Anglia a plătit cu sînge drumul lui spre putere. În sfîrşit a fost cel mai pătimaş adversar al bisericii catolice.

În acelaşi timp acest catren arată spiritul strict monarhic-conservator al lui Nostradamus şi aversiunea lui faţă de un răzvrătit şi un parvenit de talia lui Cromwell. Înţeleptul, de obicei atît de calculat, are în această viziune o izbucnire pătimaşă: „lache sans foi, sans loi saignera terre..." „Un laş fără credinţă şi lege care îngraşă pămîntul cu sînge !" Şi adaugă: „Trebuie să suspin, cînd îmi dau seama ce aproape este de noi, vremea lui".

Într-adevăr abia dacă a trecut un secol între epoca viziunii (cel mai tîrziu 1566) şi apariţia lui Cromwell. Dar aşa cum, uneori, în visurile profetice, claritatea imaginilor nu depinde atît de vremelnica lor apropiere, cît de „puterea lor emoţională", tot astfel evenimentul a apărut aici profetului, sub puterea impresiei, ca o ameninţare apropiată — o greşeală pe care o comit din cînd în cînd aproape toţi prezicătorii evenimentelor viitoare.

PUNCTE CULMINANTE DRAMATICE DIN VREMEA REVOLUŢIEI FRANCEZE

Întîmplările din timpul revoluţiei franceze au preocupat pe Nostradamus mai mult ca orice alte evenimente. Între numeroasele preziceri asupra revoluţiei franceze, următoarele două catrene sînt cele mai importante. Primul descrie fuga regelui Ludovic la Varennes, Cent. IX, 20 (vezi Cent. IX. 20):

De nuit viendra par la foreſt de Reines,
Deux pars vault torte Herne la pierre blanche,
Le moine noir en gris dedans Varennes
Eſleu cap. cauſe tempeſte feu, ſang tranche.

„În timpul nopţii vor veni prin pădurea Beine de lîngă Reims doi soţi. Ei vor străbate văile întortocheate şi stîncile albe calcaroase (din Champagne). Călugărul (regele care trăia odată ca un... călugăr) priveşte posomorît în faţa lui, în vreme ce îmbrăcat în cenuşiu stă la Varennes într-o regiune împrejmuită de fluviile Aisne şi Aire. Alegerea cetăţeanului Capet ca şef suprem al Statului dezlănţuie furtună, crimă şi foc şi în cele din urmă sîngele lui curge sub tăietura (ghilotinei).

Un alt catren se referă la evenimente în legătură cu revoluţia franceză şi vorbeşte în special de asediul tuilieriilor şi profanarea mormintelor regeşti, la Saint Denis.

Iată acest catren IX. 34; în textul original se zice: „Soţul (din nou liber şi despărţit de regină), în tristă dispoziţie a avut de suferit neplăceri la înapoierea sa de la Varennes; i se pune pe cap o căciulă în formă de mitră. Repetarea atacurilor asupra tuileriilor, de către cinci sute. Cinci sute vor acorda o răsplată pentru un act de trădare (lui) Sauce; un trădător însă, va fi stigmatizat Narbonne. Cu instrumente de spargere vor fi deschise mormintele strămoşilor şi mirul vărsat."
(vezi Cent. IX. 34).

Le part ſoluz mary ſera mittré,
Retour contrict paſſera ſur le thuille:
Par cinq cens vn trahyr ſera tiltré,
Narbon & Saulce par couteaux auons d'huille.

La aceste două traduceri a trebuit să se țină seama de următoarele amănunte: primul catren descrie întîi cum „deux pars" — pereche căsătorită — vine în timpul nopții prin „pădurea de la Reines". O localitate „Reines" nu există însă. În schimb acest cuvînt poate fi înțeles ca o contopire a numelor localităților — „Beine lîngă Reims". Asemenea contopiri se întîlnesc foarte des la Nostradamus. Ele se explică prin faptul că numele ce i s-au transmis în orele de meditație profetică, nu le-a văzut scrise, în fața lui, ci le-a perceput, prin simțul auzului. De aceea, în însemnările sale n-a putut decît să se oste-nească să redea pe cît posibil, sunetul exact al cuvintelor astfel auzite.

Nostradamus lămurește restul drumului celor doi soți numai prin trei cuvinte de reper: „Vaultorte Herne la pierre blanche". „Vaultorte" înseamnă „vale întortocheată", ca aluzie la drumurile întortocheate prin care a trecut trăsura regală. „Herne" este reproducerea exactă a numelor celor două fluvii „Aire" și „Aisne" care înconjoară Varennes, teatrul catastrofei descrisă în catren.

În rîndul următor, Nostradamus descrie starea lui Ludovic XVI, în vremea cînd se refugiază în trăsură: — „Le moine noir en gris dedans" — le roi broyant du noir, vetu en gris, — pentru ca apoi, prin cuvîntul „Varennes" să indice, rezumat, într-un cuvînt tragicul sfîrșit al fugii.

Nostradamus transmite alte capitole din viața lui Ludovic XVI, după fuga lui nereușită. În cuvintele „esleu cap. cause tempeste feu, sang" arată furtuna, crima și focul ce s-au dezlănțuit după alegerea lui ca șef suprem al Statului. Expresia „elu" — „ales" se referă la aprobarea noii constituții de către rege, care din... suveran, „din mila lui Dumnezeu", a fost ales: cel mai înalt funcționar al Statului. Cu ultimul cuvînt „tranche" — tăietură — Nostradamus arată în cunoscutul său stil telegrafic, tragicul sfîrșit al regelui, pe eșafod.

Celălalt catren începe cu descrierea că soțul înapoiat va fi în tristă dispoziție. El va fi „mitré", adică va avea capul acoperit cu ceva asemănător mitrei. Prin această strălucire Nostradamus prezice rezon în care plebea a pus în capul lui Ludovic XVI căciula purpurie a revoluției.

În rîndul al doilea cuvîntul „retour" se referă — în legătură cu cele întîmplate la explicarea primului rînd — la reizbucnirea unui conflict, ce se va întinde asupra „le thuille", acestea sînt Tuileriile, și anume „de 500 oameni". În următoarele două rînduri Nostradamus descrie alte trei scene din vremea revoluției: „Narbon". Acesta este contele Narbonne, care va fi tratat ca trădător. „Saulce" este numele sindicului din Varennes, M. Sauce, care a ordonat arestarea regelui la Varennes și a fost recunoscut apoi de 500 bărbați. În această traducere cuvîntul „titré" din text a fost descompus din contopirea cuvintelor titulé-attiré, din care „titulé" se referă la Narbonne ca trădător și „attiré" la răspiata acordată lui Sauce.

Cele trei cuvinte din ultima scenă „coutaux auons d'huille", au în „auons" o eroare ortografică. Deoarece în textele din evul mediu literele u și v se culegeau, foarte des, una în locul celeilalte și cîteodată literele u și n se confundau între ele, e probabil că e vorba aici de: avous-strămoși, străbuni, așa că cele trei cuvinte rezumative sînt: — „Instrumente de spargere-străbuni-ulei".

Așadar Nostradamus a prezis în cele două catrene încercarea de fugă a familiei regale, în toate amănuntele ei. Ludovic XVI a venit într-adevăr la Reims prin pădurea Reine. El a fugit cu Maria Antoineta, prin văi întortocheate, cînd trăsura a apropiat de Reims și apoi iar de Argonzi și a trecut prin fața stîncilor albe ce sînt rari de numeroase în regiunea Champagne.

Că regele era îmbrăcat în haine cenușii este dovedit istoricește. O dată cu celelalte indicații pomenirea localității Varennes exclude orice presupunere că

această prezicere s-ar putea referi la vreun alt eveniment decît la fuga regală ce s-a sfîrşit la Varennes.

Dar Nostradamus a prezis şi mai mult despre soarta nefericitului rege: — Cînd Ludovic XVI a semnat noua constituţie prin care cetăţeanul Capet a devenit primul funcţionar şi şeful suprem al Statului, s-a făcut prin aceasta un pas înainte spre furtuna, crima şi focul revoluţiei franceze.

Mai poate rămîne cea mai mică îndoială asupra valorii acestei profeţii, cînd în cele din urmă Nostradamus prezice pînă şi sfîrşitul regelui pe eşafod, cu două sute cincizeci de ani înaintea acestui zguduitor eveniment ?

A doua prezicere face de asemenea parte din cele mai impresionante proorociri ce ne-au rămas de la Nostradamus. El a străbătut misterul de care îl despărţeau două secole şi jumătate şi a zărit două persoane care sînt în strînsă legătură cu evenimentele revoluţiei franceze, a arătat rolul ce l-au avut şi i-a numit pe numele lor exact.

Cele două nume sînt scrise în textul original cu litere mari şi indicate astfel de Nostradamus ca nume proprii.

Contele Louis Narbonne — Lara a fost într-adevăr ministru de război sub Ludovic XVI, pînă cînd, prin străduinţele sale de a obţine o împăcare între popor şi Coroană, a ajuns să fie suspectat de ambele părţi şi mai tîrziu s-a salvat cu mare greutate, găsind refugiu în Anglia.

În cele mai multe scrieri istorice asupra fugii regale, numele „Saulce", în ortografia nouă franceză „Sauce", e trecut cu vederea ca ceva secundar. El e dovedit însă printr-o gravură în lemn din vremea aceea. În această gravură numele sindicului din Varennes s-a păstrat. El a fost acela care a recunoscut pe rege şi a oprit trăsura lui. Într-adevăr el a şi fost răsplătit pentru aceasta, aşa cum a prezis Nostradamus: Xilografia pomeneşte de suma de 20.000 livre. Această răsplată i-a

fost însă dată „de cinci sute oameni" şi anume de „Sfatul celor cinci sute", care constituiau consiliul legislativ al primei republici, din anul III.

Istoriceşte este însă dovedit şi faptul că la al doilea asediu al Tuileriilor, a luat parte un grup de oameni care au trecut în istorie sub numele de „cei cinci sute de Fédérés Marseillais". Astfel sînt documentate şi istoriceşte, atît traducerea cuvîntului „thuille" cu Tuillerie, cît şi importanţa acelui pasaj cu o profeţie a celui de-al doilea asediu.

În sfîrşit ultimele cuvinte ale profeţiei se referă, în prescurtarea lor impresionantă, la profanarea mormintelor regale la St. Denis. Cavoul strămoşilor regali a fost atunci deschis cu instrumente de spargere şi muncitori fără cuget au vărsat mirul ce se afla în sarcofage.

Dacă ne gîndim la acest fapt istoric şi citim apoi cuvintele „cu instrumente de spargere... ale strămoşilor... ulei...", dacă ne gîndim apoi că Nostradamus a scris adesea profeţiile sale într-o prescurtare lapidară, atunci ne lămurim că acele cuvinte nu se pot referi decît la profanarea mormintelor de la St. Denis —, cu atît mai mult cu cît acest eveniment istoric s-a petrecut în strînsă legătură cu asediul Tuileriilor, descris mai sus şi cu alte tulburări din revoluţia franceză.

Prin denumiri ca „Varennes", „Capet", „caput", „Narbonne" şi „Sauce" trebuie exclusă orice îndoială în ce priveşte forma prescurtată a proorocirii. Pînă şi indicaţia numerică „cinci sute" a intrat — şi fără mijlocirea lui Nostradamus — în istoria revoluţiei franceze ca noţiune bine determinată.

Nici cel mai aspru critic nu ar putea contesta cu uşurinţă puterea de documentare a celor două catrene pentru darul profetic neobişnuit al proorocului de la Salon. Împlinirea exactă a profeţiilor după mai bine de două sute de ani de la apariţia lor, prin evenimentele ce s-au întîmplat ulterior, fac pe Nostradamus să apară ca profet infailibil.

ASCENSIUNEA ŞI DECĂDEREA LUI NAPOLEON BONAPARTE

Cent. I. 60. în traducere textuală „Un împărat se va naşte în apropiere de Italia, care va fi foarte scump plătit de imperiu. Se va vorbi de sfaturile lui cu oamenii — va fi apreciat mai puţin ca prinţ, decît ca măcelar."

Vn Empereur naiſtra pres d'Italie,
Qui à l'Empire ſera vendu bien cher:
Diront auec quels gens il ſe ralie,
Qu'on trouuera moins prince que boucher.

Din vremea lui Nostradamus s-a născut o singură dată un viitor împărat în apropiere de Italia: — Napoleon Bonaparte, în Corsica, în anul 1769. Nostradamus vorbeşte deci aici fără îndoială de Franţa şi împăratul ei soldat. Se înţelege că ţara a plătit scump guvernarea lui Napoleon. El a trimis pe soldaţii săi să lupte, să sîngereze, pe toate cîmpurile de luptă şi dacă ne amintim de pasajul din scrisoarea în care Napoleon scria lui Metternich: „Ce mă interesează 200.000 oameni mai mult sau mai puţin!", atunci pomenirea lui ca „măcelar" nu este desigur măgulitoare şi e departe de a fi dreaptă faţă de importanţa lui istorică; dar Nostradamus a proorocit în toată limpezimea că el a fost şi un comandant de armată fără milă.

Napoleon a preocupat pe profetul de la Salon mai mult ca orice altă personalitate istorică. Într-alt loc el spune, Cent. VIII. 59 (vezi Cent. VIII. 39):

Par deux fois hault, par deux fois mis bas:
L'orient au ſi l'occident ſon obeïra
Son adueſaire apres plusieurs combas,
Par mer chaſſé au besoing faillira.

„De două ori ajuns în înălțime, de două ori căzut în adîncime. El va slăbi Răsăritul și Apusul. Adversarul său, după mai multe lupte, va refuza la nevoie sprijinul celui alungat peste mare."

Istoria a confirmat în întregime această profeție: Cine ar voi să descrie soarta lui Napoleon în stil telegrafic, n-ar putea-o face mai bine decît cu cuvintele: „De două ori ajuns în înălțime, de două ori căzut în adîncime."

De două ori în înălțime — la 1804, Napoleon s-a încoronat „împărat al francezilor" — la 1815, după înapoierea de la Elba, avu loc intrarea lui triumfală în Paris, pentru „domnia celor o sută de zile".

De două ori în decădere: — înfrîngerile de la Leipzig și Waterloo!

Nostradamus a prevăzut exact și faptul că Napoleon va slăbi Răsăritul și Apusul. Răsăritul se referă la Egipt, Germania și Rusia — Apusul este Anglia, pe care n-a putut-o învinge, dar pe care a lovit-o totuși greu cu blocada continentală. După cum scrie și Nostradamus această Anglie i-a refuzat refugiul solicitat. Ea a refuzat sprijinul celui alungat peste mare și l-a trimis în exil.

Mai sînt și alte catrene care se ocupă cu soarta schimbătoare a primului împărat al francezilor. Între acestea e cu totul impresionantă prezicerea: Exilarea lui Napoleon la Sf. Elena.

Nostradamus vorbește de „Le petit grand". Marele comandant Napoleon a fost într-adevăr de statură mică. Într-un alt catren, care se referă, fără discuție, la Napoleon, Nostradamus îl numește de asemenea „le petit grand".

Despre acest „petit grand" Nostradamus spune acum: El a fost „emmené" — transportat. Dacă ne amintim de soarta schimbătoare a lui Napoleon, trebuie să ne gîndim aici atît la deportarea lui la Elba, cît și la Sf. Elena. Celelalte cuvinte trebuie să dea răspunsul la una din cele două tălmăciri posibile.

Vorbind de starea lui Napoleon, la deportarea lui, Nostradamus întrebuinţează expresia „sans pied ne main", în traducere cuvînt cu cuvînt: — „fără picioare, fără mîini", ceea ce în vorbirea uzuală ar fi „legat de mîini şi de picioare", adică fără libertate de acţiune, — învins!

Faţă de aceasta cuvintele „dent aigue et forte", textual: „cu dinte ascuţit şi tare" înseamnă că Napoleon, cu toată slăbiciunea sa politică era încă în deplina posesiune a autorităţii sale dialectice — a prestigiului şi forţei sale psihice.

Firește că aceste declaraţii sînt departe de a aduce o hotărîre asupra coordonării istorice a catrenului. După înfrîngerile de la 1813 şi 1815 Napoleon a fost de fiecare dată dezarmat şi încătuşat politiceşte şi de ambele dăţi a putut protesta împotriva tratamentului la care a fost supus, fără ca protestele şi cuvintele sale energice să aibă succes.

Abia cuvintele următoare asupra locului din care porneşte exilarea aduc lumină. După Nostradamus aceasta se face „par globe au fort de port". Înţelesul cuvîntului „globe" reiese şi aici din retraducerea în latineşte: la Cesar flotă se cheamă *globus navium;* şi această flotă care transporta pe Napoleon se află, după catren „au fort" — la un fort.

Deportarea lui Napoleon la Elba s-a făcut dintr-un port francez, de la Sud, iar aceea la Sf. Elena a pornit din Rochefort. Pe vremea aceea oraşul nu era încă fortificaţie maritimă ci avea abia un fort. E probabil deci că e vorba aici de deportarea la Sf. Elena. Aceasta a început în momentul cînd Napoleon a fost transportat, pe bordul fregatei engleze Bellerophon, de la Rochefort la Plymouth, nu spre a-şi recăpăta acolo libertatea, după cum spera, ci spre a fi deportat în insula Sf. Elena, cu toate rugăminţile ce le-a făcut prinţului regent.

Indicaţia catrenului cu privire la deportarea spre Sf. Elena devine şi mai evidentă cînd citim cuvintele ce

urmează: „l'ainè nè" — „primul născut". Din această prezicere în stil telegrafic se poate deduce că numai un prim născut va juca un rol hotărîtor. Şi într-adevăr a fost hotărîtor pentru deportarea lui Napoleon la Sf. Elena faptul că prinţul regent englez n-a acordat azilul cerut de împăratul refugiat, ci a dispus exilarea lui. Cine a fost acest regent? El a fost primul născut al regelui George III, în numele căruia a guvernat.

Pe lîngă acest al doilea punct de reazem că, prezicerea se referă la deportarea în insula Sf. Elena, cuvintele următoare descriu alte fapte care au precedat deportarea. După Nostradamus „le petit grand" — Napoleon — se duce „pres du portail desloyal". Napoleon s-a dus într-adevăr de la Rochefort la Plymouth. Cum însă nu i s-a acordat azilul cerut, acest port s-a dovedit „déloyal" — trădător.

În acelaşi timp găsim la începutul ultimului rînd al catrenului două cuvinte încă neexplicate, ca punct culminant al paralelei stabilite pentru desfăşurarea istorică a deportării lui Napoleon la Sf. Elena: — „Silène luit" — textual: „Silène luminează".

Tornè, pe care l-am pomenit ca excelent cercetător francez al lui Nostradamus s-a gîndit aici, la început, la o greşeală de tipar. Trebuie să fi fost aici, în loc de „silène" sélène — luna. În toate ediţiile e scris însă Silène, aşa că nu se poate presupune o greşeală de tipar. Adevărata explicaţie reiese abia cînd ne gîndim la numele franţuzesc al insulei Sf. Elena: „isle Elène".

Între „Isle Elène" şi „Silène" este o strînsă apropiere fonetică. E probabil că Nostradamus a auzit numele insulei de care pomeneşte în stare de viziune auditivă şi l-a transcris apoi, deplin conştient, într-o formă pe cît posibil asemănătoare. Astfel trebuie să fi ajuns la expresia „Silène", o contopire fonetică asemănătoare pe care am mai întîlnit-o o dată la descrierea fugii lui Ludovic XVI la Varennes în „Herne" pentru „Aire" şi "Aisne".

Orice cunoscător al psihiatriei moderne poate confirma că, în stare deplin conștientă, lucrurile percepute în a doua conștiință sînt foarte rar redate în formă corectă ortografică și că suferă adesea o transformare și comprimare ciudate, fără a-și pierde rezonanța fonetică.

Dar nu numai psihologii ci și istoricii trebuie să citească în Silène reproducerea fonetică exactă a cuvintelor Isle Elène — Sf. Elena, cu atît mai mult cu cît în celelalte cuvinte ale catrenului se mai găsesc trei indicații cu privire la deportarea lui Napoleon.

„Silène luit, petit grand emmené" — cinci cuvinte ale prooroculuí, pentru una din cele mai mari tragedii ale istoriei lumii, cu două secole și jumătate înainte de a se desfășura pe scena teatrului lumii...

CAPITULAREA SEDANULUI

Nostradamus prezintă foarte rar date precise în catrenele sale. În schimb apar foarte des indicații indirecte, după care un eveniment se va produce în același timp cu altul. În cadrul unor asemenea evenimente paralele intră special fenomene rare cerești. Următorul catren oferă cel mai bun exemplu. Traducerea cuvînt cu cuvînt a catrenului II 92, sună astfel: — „În vremea cînd se va vedea de pe pămînt foc în culorile aurului pe cer, va fi bătut de ilustrul — caz miraculos ! — după mari masacre omenești nepotul celui mare — va fi luat prizonier. Orgoliosul (suveranul) va fi scăpat de o moarte spectaculoasă" (vezi Cent. II. 92):

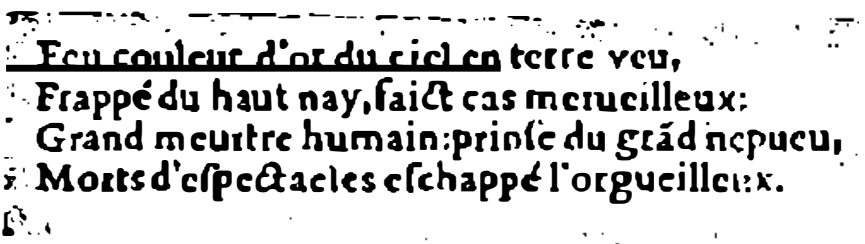
Feu couleur d'or du ciel en terre veu,
Frappé du haut nay, faict cas merueilleux:
Grand meurtre humain: prinse du grãd nepueu,
Morts d'eſpectacles eſchappé l'orgueilleux.

Napoleon III, ca fiu al lui Louis Bonaparte, un frate al lui Napoleon, a fost un nepot al lui Napoleon cel mare. Despre acest „nepot al celui mare" spune Nostradamus că „va fi bătut de un ilustru", într-o vreme cînd „se va vedea pe cer foc în culorile aurului ".

Bătălia de la Sedan a fost fără îndoială cea mai mare lovitură suferită de Napoleon III. Cîteva săptămîni după căderea Sedanului — 2 Septembrie 1870 — și anume la 24—25 Octombrie s-a văzut în Europa o lumină boreală de o putere și splendoare de culori, cum rar se arată în cursul secolelor.

La ce alt eveniment istoric se poate referi această proorocire decît la capitularea Sedanului, cînd „nepotul celui mare" va fi bătut de un ilustru, în timpul unei mari aurore boreale?

Celelalte indicații ale catrenului — că înaintea acestei lovituri vor fi „mari masacre de oameni" și că nepotul celui mare va scăpa de „o moarte teatrală", înlătură orice îndoială că Nostradamus ar vorbi, în această prezicere de altceva decît de capitularea Sedanului: — Bătăliile de la Wörth, Gravelotte, Mars — la Tour, au fost tot atît de sîngeroase ca și bătălia de la Sedan. În înclinarea lui pentru teatral, care nu l-a părăsit niciodată, Napoleon își începe scrisoarea prin care oferă capitularea Sedanului, ilustrului său adversar, regele Prusiei, cu cuvintele: „Pentru că nu mi-a fost dat să mor în fruntea trupelor mele..."

Astfel găsim și aici o concordanță deplină între toate amănuntele prezicerii și împlinirii, după trei secole!

„PROFEȚIILE PREZIC RĂZBOIUL MONDIAL

Prezicerile ce se referă la timpul dintre 1914—18 sînt relativ puține. Ca exemplu poate servi un catren care descrie, în chip cu totul impresionant furia bătăliilor din războiul mondial Cent I, 64: „În timpul nopții se va crede că se vede soarele, în vreme ce oamenii vor fi

văzuți ca jumătate porci. Cîntec în mijlocul zgomotului și bătăliei; pe cer se va vedea luptînd; spre animale sălbatice vor fi auziți strigînd".

Frontul de vest 1914—1918. Un mare reportaj în stil telegrafic. Redactarea lui, în acel timp, ar fi cam astfel:

„Bombele luminoase strălucesc în noapte cu o lumină orbitoare ca a razelor solare, se zăresc soldați care, cu măștile lor de gaze, fac impresia unor oameni cu capete de porci. Cîntece răsună în mijlocul vacarmului bătăliei. Luptele pot fi urmărite și pe cer. Se aud țipete sălbatice de bătălie, de parcă oamenii ar zbiera la animale".

Cu aceste cuvinte Nostradamus nu a descris numai vacarmul bătăliilor în războiul mondial ci a prevăzut și, peste secole, luptele aeriene din războiul mondial, ca o urmare a împlinirii visului secular al omenirii: invenția aeroplanului.

III.

CE PREVESTEŞTE NOSTRADAMUS DUPĂ PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Exemplele date au dovedit îndeajuns că Nostradamus a prezis cu preziciune evenimente istorice importante, aşa cum s-au împlinit.

Nostradamus este preocupat îndeosebi de marile evenimente.

ASCENSIUNEA STATELOR AUTORITARE

În prima treime a scrisorii de dedicaţie adresată regelui Henric II, de care am mai pomenit, e vorba de o viitoare dezvoltare politică identică a Italiei, Germaniei şi Spaniei. Primul pasaj are următorul cuprins:

„... vor fi trei ţări caracterizate prin deosebiri extreme între partide („ligues") anume Italia („la Romanie"),

Germania și Spania; — ele vor provoca cu forța armată („par main militaire") diverse mișcări mondiale („sectes") în care nu vor intra Belgia și Olanda („delaissant les 50 et 52 degrez de hauteur") adică ținuturile cuprinse între 50 și 52 grade latitudine" (vezi „Scrisoare pentru Henric II").

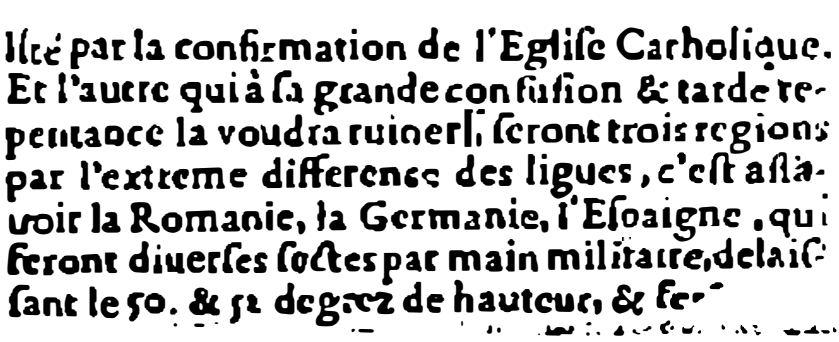
lité par la confirmation de l'Egliſe Catholique.
Et l'autre qui à ſa grande confuſion & tarde repentance la voudra ruiner, ſeront trois regions par l'extreme difference des ligues, c'eſt aſſauoir la Romanie, la Germanie, l'Eſpaigne, qui ſeront diuerſes ſectes par main militaire, delaiſſant le 50. & 52 degrez de hauteur, & ſe-

„Atît de mare va fi puterea celor trei țări (Italia, Germania și Spania), încît tot ce se va întîmpla se va obține, în parte prin înțelegerea pașnică, în parte prin alianța inseparabilă și cuceriri războinice. După natura lor vor fi egale (cele trei mișcări, adică: fascismul, național-socialismul și falanga) dar diferite în profesia lor de credință („mais grandement differentz de foy").

Ca trei țări — Italia, Germania și Spania — să se poată găsi vreodată într-o dezvoltare politică asemănătoare, constituie o constelație istorică atît de evidentă.

Ceea ce la început este o idee superficială devine precizie, dacă cititorul își dă osteneala să examineze mai de aproape înțelesul fiecărui cuvînt al lui Nostradamus. Așa se spune că în toate trei state au venit la putere, cu ajutorul forței armate, „partide cu ideologii fixate". Într-adevăr partidul fascist și fascismul au ajuns la putere în Italia prin marșul asupra Romei; național-socialismul s-a impus prin batalioanele sale SA și SS, gata întotdeauna de luptă și renașterea Spaniei sub

mișcarea falangei s-a putut realiza numai după un lung război civil sîngeros, sub conducerea lui Franco.

Nostradamus prevede însă și în alte puncte desfășurarea istorică din Italia, Germania și Spania. El spune doar că cele trei mișcări ideologice care vor veni la putere în cele trei țări, deși de aceeași origine, vor fi totuși diferite între ele. El n-a văzut deci o mișcare unitară cuprinzînd cele trei țări, ci în fiecare țară o mișcare independentă care vor fi totuși legate între ele prin structura lor comună.

Pînă și starea în care se aflau cele trei țări înaintea mișcărilor de renaștere, în a doua și a treia decadă a acestui secol, e prevăzută în indicația că înainte de renaștere vor fi „controverse extreme de partide" în cele trei țări. Într-adevăr, în sfîșierile dintre partidele politice, Italia se afla la marginea războiului civil înainte de marșul asupra Romei; în Germania se sfîșiau în dușmănie reciprocă peste treizeci de partide și grupări, pînă la venirea la putere a național-socialismului, iar Spania a fost paralizată, înaintea verii anului 1936, din cauza teroarei și certurilor dintre partide.

Direct uimitoare este indicația lui Nostradamus cu privire la dezvoltarea separată a Olandei și Belgiei. În text scrie limpede că țările cuprinse între 50 și 52 grade latitudine „nu vor intra" în această mișcare de reînoire.

La prima vedere aceasta este o constatare surprinzătoare, deoarece ținuturile cuprinse între 50 și 52 grade latitudine sînt dincolo de Italia și Spania, dar în cuprinsul Germaniei despre care Nostradamus a scris, de asemenea că acolo va ajunge la putere mișcarea organizată pe bază militară. Această contrazicere aparentă se lămurește însă imediat dacă ne amintim că în mijlocul secolului XVI, pe vremea cînd Nostradamus scria profețiile sale, Spania cuprindea și Țările de Jos spaniole — Brabantul și Flandra — care se află într-adevăr exact între 50 și 52 grade latitudine. Prin intercalarea sa Nostradamus a vrut deci să spună că

mișcarea de reînoire ce va pătrunde în Spania, nu se va întinde asupra teritoriului Țărilor de Jos spaniole, de pe atunci, și a avut dreptate și în această prezicere.

Nostradamus vorbește aici, cu toată limpezimea, despre dezvoltarea Italiei, Germaniei și Spaniei, ca state autoritare. El n-ar fi putut ajunge niciodată la o asemenea prezicere, prin simple combinații politice, oricît ar fi fost de dotat în această privință. Ce judecată ar fi putut să prevadă că, peste aproape patru secole, trei țări, îndepărtate geografic una de alta, vor fi cuprinse de mișcări de reînoire, independente, dar asemănătoare, iar un teritoriu, care pe vremea aceea mai făcea parte din aceste țări, va rămîne neatins.

Dacă îți pui această întrebare, înseamnă să și răspunzi: o asemenea prevedere este exclusă pe baza unui dar special de combinații politice. Avem în fața noastră o dovadă de autentică prezicere profetică, cum nu se poate mai lămurită. Cu atît mai mult sînt demne de crezut următoarele rînduri, cu privire la dezvoltarea ulterioară a statelor autoritare. Nostradamus continuă: „Puterea acestor trei state va fi atît de mare încît ceea ce vor dobîndi, se va îndeplini în parte prin înțelegerea pașnică și tratate, iar în parte prin cuceriri războinice bazate pe alianța lor de nezdruncinat („union insuperable").

Așadar Nostradamus prezice aici că statele autoritare își vor lărgi sfera forței lor prin înțelegeri pașnice. Aici ne gîndim imediat la Anschlussul cu Austria, apoi la pactul de la München și la ocuparea Albaniei. Nostradamus a prevăzut însă și că „prin forță armată irezistibilă" statele autoritare își vor atinge scopurile. După cucerirea Etiopiei, — după ajutor armat germano-italian la înființarea Spaniei naționaliste și după nimicirea statului polonez, a urmat, ca încoronare, doborîrea militară a Franței de către armatele Germaniei și Italiei.

Lupta statelor totalitare pentru dezvoltarea și existența lor a dat mereu prilej de noi catrene lui

Nostradamus. El vorbeşte astfel despre ascensiunea Germaniei, sub un unic conducător; despre nenorocirile războiului ce se va abate asupra Franţei; despre decăderea imperiului britanic şi despre războiul care nu se va opri în faţa insulelor britanice şi va aduce astfel la ruină poporul englez.

Nostradamus arată în tot mai multe catrene, amănunte asupra marii drame istorice mondiale, în care o lume veche se dizolvă, în vreme ce în locul ei se ridică o lume nouă, acoperită de umbra roşie a vulturului de la Urali.

RĂZBOIUL DIN FRANŢA

Am relevat pînă acum numeroasele catrene în legătură cu epoca revoluţiei franceze şi a lui Napoleon Bonaparte. Nostradamus a fost preocupat şi de Napoleon III. Catrenul asupra capitulării de la Sedan este unul din ultimele ce se ocupă, fără îndoială, de Franţa. De aici înainte, atenţia sa pare a se îndrepta, pentru multă vreme, spre alte ţări. În special lipsesc puncte de reper cu privire la distrugerea Parisului, sau imediata restabilire a monarhiei în Franţa.

În schimb o serie întreagă de catrene vesteşte că Franţa va suferi, ca niciodată pînă acum, din cauza grozăviilor războiului. Aşa cum a prezis tumultul bătăliilor din războiul mondial, Nostradamus prezice direct războiul care va pătrunde adînc pe pămîntul Franţei, cu atacurile sale, cu avioanele şi carele de asalt. Iată primul din aceste catrene, cent. IX. 52 în textul lui original, în traducere textuală: „Pacea se apropie de o parte şi războiul de alta. Niciodată urmărirea n-a fost atît de mare. Sînt de deplîns bărbat, femeie şi singe nevinovat pe pămîntul Franţei. Ea va cădea pradă forţei întregi a aliaţilor".

În traducere după înțeles, în legătură cu evenimentele de acum: „Pacea se apropie de o parte: la Răsărit și la Nord. În schimb izbucnește războiul cu atît mai violent, de cealaltă parte, în apus. Va fi o bătălie de urmărire, de o violență fără precedent. Sînt de plîns bărbați și femei și sîngele nevinovat ce se varsă pe pămîntul Franței. Această țară va fi expusă furiei atacurilor celor doi aliați".

Că această descriere se referă la bătăliile din anul 1940 o dovedesc cuvintele introductive: „În vremea cînd pacea se apropie de o parte, va izbucni războiul de cealaltă". Într-adevăr, ostilitățile au încetat în răsăritul și nordul Europei, cînd au început luptele în Occident.

În acele lupte, scrie Nostradamus, „urmărirea va fi atît de mare, cum n-a mai fost niciodată". Realitatea a confirmat în întregime această prezicere, cînd luptele din Flandra și Franța au devenit cele mai mari bătălii de urmărire și distrugere din istorie.

Dar Nostradamus a prezis și mizeria extraordinară a refugiaților.

În răstimp toate acestea au trecut în istorie. Cuvintele lui Nostradamus cuprind însă mai mult decît o confirmare a prezicerii destinului zilelor noastre. Ele te fac aproape să crezi că lucrurile au trebuit să se întîmple așa cum s-au întîmplat: inevitabil — predestinat — soartă!

10 MAI 1940

Nostradamus n-a prezis însă numai începutul acestui război în Occident, — el a avut și viziuni asupra unora din fazele hotărîtoare ale desfășurării războiului.

Astfel el scrie într-un alt catren, Cent. X. 67:

— „Zdruncinarea militară va fi violentă în luna Mai; Saturn, Jupiter, Mercur aflîndu-se în constelația

Taurului, Venus de asemenea în constelația Racului, Martie în None; apoi va cădea grindină mai mare ca ouăle".

Aici sînt prezise grele zdruncinări, într-un moment pe care Nostradamus îl precizează în limba primitivă a orologiului lumilor. Rotația astrelor pe cadranul căilor cerești. Orice inițiat în astronomie va confirma că întreaga constelație descrisă aici de Nostradamus este foarte rară.

Saturn revine o dată la 30 de ani în aceeași poziție, Jupiter o dată la 12 ani. Cam o dată la 200 de ani cele două planete se întîlnesc în aceeași constelație a Taurului. Ca planeta Mercur să se găsească într-o anumită lună — aici în mai — în aceeași constelație, trebuie să treacă circa doi ani, iar pentru Venus trei ani. Pe lîngă aceasta, planeta Marte trebuie să se găsească între ultimele cinci grade ale unei constelații și primele cinci grade ale celei mai apropiate „de asemenea" în constelația Racului.

În rîndul al doilea caracterizarea „Caper" se tălmăcește — în înțelesul cuvîntului: „Țapul" — foarte probabil ca o indicație a „refractarei", „capricioasei" planete Uranus care trebuie să se găsească de asemenea în constelația precizată de Nostradamus și care se află într-adevăr acum în constelația Racului. Dar chiar dacă am renunța la această precizare, constelația planetară arătată rămîne atît de rară, încît nu se poate prezenta decît o dată la trei mii de ani. Ea s-a înfățișat astfel, calculată în luna mai 1940, cînd au început marile lupte.

În aceste lupte „pămîntul s-a cutremurat" și avioanele celor două părți combatante au acoperit pămîntul cu o grindină de bombe care „au fost mai mari ca ouăle". Cu acest catren Nostradamus a prezis, fără îndoială, începutul marilor operații în Occident, pentru luna mai 1940.

Ceva mai mult. Într-un alt catren el a prezis chiar exact data ofensivei din mai, Cent. IX. 83: „Soarele

20 grade Taur, pămîntul se cutremură cu violenţă. Cel mare va distruge teatrul arhiplin. Aerul, cerul şi pămîntul în întuneric şi răzvrătire; atunci necredinciosul va invoca pe Dumnezeu şi Sfinţii".

Acest catren începe de asemenea cu o indicaţie astronomică — „Sol vingt de Taurus": — „Cînd soarele se va afla la 20 grade în constelaţia Taurului"... Această poziţie a soarelui corespunde, independent de an, zilei de 10 sau 11 mai. Indicaţia, în sine nu spune că evenimentele ce urmează se vor întîmpla în anul 1940. Dar în ce alt 10 mai decît acel al anului 1940, „s-a cutremurat pămîntul", a fost distrus „teatrul (de război) arhiplin", s-a întunecat cerul de avioane şi fumul localităţilor în flăcări ?

Evenimentele pe care le descrie Nostradamus nu pot fi decît acelea din mai 1940. Într-adevăr în această lună s-a împlinit tot ceea ce Nostradamus a prooroçit: armatele engleze şi franceze au fost împresurate. Întregul „teatru de război" al armatelor anglo-franceze arhiplin în urma încercuirii, a fost nimicit, cu cai, cu vehicule şi oameni. După cum declară cei fugiţi din armata de expediţie, atacurile neîntrerupte ale aviatorilor germani au fost înspăimîntătoare. Fum şi aburi întunecau cerul deasupra oraşelor Dunkerque, Arras, Rouen şi Paris. O zăpăceală generală pusese stăpînire pe Franţa, pe ale cărei şosele se revărsau coloane de soldaţi şi civili care fugeau din faţa morţii.

La sfîrşitul catrenului mai găsim însă o ultimă prezicere, care, de asemenea, s-a împlinit: atunci, — în timpul acestor bătălii înspăimîntătoare — „necredincioşii vor chema ajutorul lui Dumnezeu şi al Sfinţilor".

Ce s-a întîmplat? — În vreme ce în Franţa se dădea marea bătălie, domnul Reynaud, care este cunoscut ca liber cugetător, s-a dus în fruntea colegilor săi de minister, la un serviciu divin la Notre-Dame, iar englezii în spaima lor faţă de armata germană au descoperit din

nou, în primele zile ale lunii Iunie, pe Sfînta Joana de Orleans şi-au invocat-o să mai facă o minune.

Astfel împlinirea istorică a celor două catrene, este deplină: ele vestesc cu preciziune anul, luna, caracteristicile şi împrejurările primelor bătălii mari de distrugere din Occident, care au început la 10 mai 1940 şi au pregătit prăbuşirea militară a Franţei.

RĂZBOIUL FULGER DIN FRANŢA

Dar Nostradamus merge şi mai departe şi descrie suferinţele şi prăbuşirea armatei franceze, la a doua lovitură a armatei germane în inima Franţei. Catrenul Cent. IV. 37 sună astfel, în traducere textuală: „Nebiruitul va pătrunde, în salturi în munţii galici şi va ocupa localitatea cea mare: armata sa va înainta în inima ţării. Genovezii vor trimite o flotă puternică la Monaco".

În această prezicere în care se spune că pe o parte va pătrunde: „nebiruitul, în salturi, în munţii galici", iar la sud „genovezii vor înainta spre Monaco", e vorba, fără îndoială, de o situaţie politică identică cu aceea care exista înainte de intrarea Italiei în război.

Dar nu numai această documentare istorică ne îndreptăţeşte să socotim că acest catren se referă la vremurile noastre. Prin propoziţiunea „Nebiruitul va înainta în salturi" Nostradamus prezice o invazie ce se va desfăşura prin înaintări al căror ritm poate fi comparat cu o procedare în salturi. Dar pînă atunci Franţa nu a fost încă niciodată biruită atît de fulgerător, „marea localitate" — Parisul, nu a fost încă niciodată atît de repede ocupată.

Dar Nostradamus vede şi mai mult: — Armatele inamicului vor pătrunde adînc în inima ţării; şi, după cuvintele sale, invadatorul va fi unul din „nebiruiţii" de

care era vorba în profeţiile asupra statelor totalitare. Catrenul atinge deci din nou marea controversă între statele tinere şi bătrîne pe care Nostradamus le-a văzut ca o totalitate şi pe care le descrie mereu.

Astfel ocuparea Parisului mai este prezisă o dată. Textul original al catrenului Cent. V. 30 spune: „Pretutindeni în jurul marii metropole vor fi soldaţi încartiruiţi pe cîmp şi oraş. După ce Roma a fost hotărîtă să participe se va da ordinul pentru ocuparea Parisului prin surprindere. Pe pod se va produce o mare aglomeraţie“ (vezi Cent. V. 30):

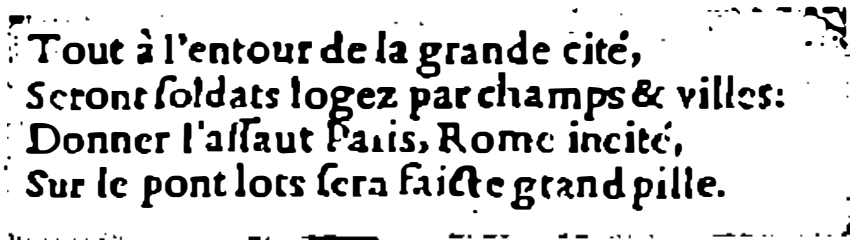
Tout à l'entour de la grande cité,
Seront ſoldats logez par champs & villes:
Donner l'aſſaut Paris, Rome incité,
Sur le pont lors ſera faicte grand pille.

Pentru ca limba profeţilor să fie perfect înţeleasă, diferitele expresii nu trebuie numai retraduse în latineşte ci şi cercetate din nou în semnificaţia lor primitivă: „adsaltus“ în traducere „sărirea asupra“, „ocuparea prin surprindere“, — care să se producă firesţe pe cale paşnică, — pe cînd în franceza modernă „assaut“ înseamnează „luare cu asalt“ deci o acţiune războinică.

Cînd s-a produs însă vreodată o asemenea „sărire prin surprindere“ asupra Parisului, ca la ocuparea lui neaşteptat de repede de către trupele germane, la 14 iunie 1940?

Nostradamus a prezis deci ocuparea prin surprindere a Parisului, imediat după declaraţia de război italiană. Această proorocire trebuie socotită ca una din cele mai

bune dovezi că Nostradamus prevestește realmente adevărul — La 10 iunie 1940 s-a luat hotărîrea la Roma, — patru zile mai tîrziu trupele germane au ocupat, prin surprindere, Parisul.

Prezicerea lui Nostradamus, de la sfîrșitul acestui catren că „pe pod se va produce o mare îngrămădire" se referă la evenimentele dramatice ce s-au desfășurat zile de-a rîndul pe podul de peste Loire, la Sully, unde sute de mii de refugiați, îngroziți și disperați au încercat să treacă pe celălalt mal, printre coloanele nesfîrșite ale diviziilor ce fugeau din fața dușmanului.

HOTĂRÎRE ȘI RĂSPUNDERE

Nostradamus nu se mărginește numai să descrie doborîrea Franței — el aduce patria sa, Franța, în fața justiției, așa cum n-a făcut-o cu nici o altă țară. În Cent. V. 100 se spune: „Incendiatorul e cuprins de propriul său foc. Foc din cer, peste Carassone și Comignano, peste Foix, Aux, Mazéres — un bătrîn suspus după ce (un altul) dispărut. De la cei doi Hessa, Saxa și Turingia".

În acest catren Nostradamus descrie în stilul său telegrafic, pe care îl cunoaștem de acum, întîi ultima fază a înaintării germane în Franța. El scrie că se va revărsa „foc din cer" peste Carassone în sudul Franței și peste Comignano, o mică localitate la Lago Maggiore, ca și peste Foix și Mazéres, în regiunea Pirineilor. Dar nu foc obișnuit, ci un foc ce „cade din cer", și va veni „de la cei din Hessa, Saxa și Turingia". Putea să creadă prin aceste cuvinte Nostradamus altceva decît că trupe germane, sau aviatori, vor ajunge pînă în acele ținuturi, iar aviatorii francezi, pînă în nordul Italiei?

În același timp se vorbește de un bătrîn suspus, care ajunge în evidență, după ce un altul a dispărut. Cine nu

se gîndeşte, citind aceste cuvinte, la bătrînul mareşal Petain care în ceasul de grea încercare a luat locul celuilalt, care a dispărut, după ce rugăciunea lui de păgîn la Notre Dame, a rămas fără succes?

În primul rînd al acestui catren Nostradamus constată însă limpede şi lămurit: „Le boute-feu par son feu atrapé": — „Incendiatorul va fi cuprins de propriul său foc".

Există o condamnare mai aspră a Franţei, în cursul a patru secole?! — Incendiatorul va cădea victimă focului aţiţat de el, timp de zeci de ani şi în care trebuia să fie nimicită Germania.

Dar aceasta nu este unica condamnare a Franţei. Nostradamus a fost extraordinar preocupat de atacul pornit împotriva Franţei de „nebiruitul", peste munţii de la Nord, ca şi de nenorocirea ce ameninţa Franţa, dinspre Marea Mediterană. Astfel, contrar obişnuinţei sale, el a adresat Franţei, în alt pasaj, un îndemn stăruitor, spre a o abate din calea ei spre ruină.

Cent. III. 23: „Dacă tu, Franţă, vei trece dincolo de Marea Ligurică, te vei vedea înconjurată de insule şi mări, — soarta îţi va fi şi mai nefavorabilă în Marea Adriatică. De la cai şi asini vei roade oasele".

Aici se prezice nenorocirea Franţei, dacă va trece peste golful Genua. Pînă aici nu există nici o întreprindere războinică a Franţei împotriva Italiei, care să fi avut un deznodămînt nenorocit.

Aşadar Nostradamus nu vede aici catastrofa venind numai de la nord, ci ameninţînd şi de la sud. În această nenorocire Franţa „va fi închisă între insule şi mări". Există o indicaţie mai clară asupra blocării Franţei?

În următorul catren Nostradamus îşi exprimă îndemnul fierbinte spre a feri Franţa, de nenorocita întreprindere, Cent. III. 24: „Din întreprindere rezultă o mare zăpăceală. Pierdere de oameni şi o comoară incalculabilă. Nu trebuie să te mai întinzi, Franţă, ascultă sfatul meu — procedează astfel ca să rămîi demnă de amintire!"

Acest catren urmează, în Prophéties, imediat după profeţia anterioară, în care Franţa e prevestită de nenorocirea ce o aşteptă dacă va trece peste golful Genua.

În acest îndemn Nostradamus trage într-o anumită măsură, concluzii din cel anterior, întrucît prezice ca urmare a acelei întreprinderi, mare zăpăceală, pierderi de oameni şi pierderea unei „comori incalculabile" — depozitul de aur al Băncii Franţei. Apoi continuă: „Tu, Franţă, nu ai nevoie să te mai întinzi. Tu Franţă, ascultă sfatul meu, procedează astfel ca să rămîi demnă de amintire" sau mai bine zis: „Fă numai ceea ce se poate justifica în faţa istoriei!"

Din nefericire Franţa n-a ascultat acest îndemn al marelui său prooroc — nici un profet nu este crezut în ţara lui! — şi astfel destinul prevăzut de Nostradamus a lovit din plin nenorocita ţară.

UMBRE PESTE ANGLIA

Întocmai ca şi pentru Franţa, Nostradamus a prezis zile întunecate şi pentru Anglia. În două catrene el vorbeşte întîi, în general, că în epoca modernă se vor abate crize mari asupra Angliei. Primul din aceste catrene Cent. III. 57 spune: „În decurs de două sute nouăzeci de ani poporul englez se va schimba de şapte ori, după ce se va fi pătat cu sînge: apoi Anglia nu va mai avea nici o nădejde în partenerul său: Polonia şi Franţa nu-i va putea aduce ajutor acestuia prin teritoriu german" (vezi Cent. III, pag. 41, 7):

LVII.

Sept fois changer verrez gent Britannique,
Taintz en sang en deux cens nonante an:
58 CENTVRIE III.
Franche non point par appuy Germanique,
Aries doubte son pole Balthanan.

La această tălmăcire a trebuit să se țină seamă că,după o concepție veche astrologică, diversele regiuni și țări de pe pămînt sint coordonate cu anumite constelații ale zodiacului și astfel: „Aries" poate însemna poporul subordonat constelației Berbecului — englezii. Bastarni, de care vorbește aici Nostradamus sînt locuitorii din regiunea Vistulei.

Încă din anul 1914 scriitorul Nicoullaud, tălmăcitor al lui Nostradamus, a prezis Angliei, pe baza acestui catren, o criză grea pentru anul 1939. Afară de aceasta un cercetător german al lui Nostradamus a prezis Angliei, pe baza acestui catren, o criză grea pentru anul 1939. În sfîrșit un alt cercetător german al lui Nostradamus a completat proorocirea, în anul 1921, prezicînd că această criză a Angliei va interveni în legătură cu statul polonez renăscut.

Nostradamus prezice crize și schimbări de sisteme pentru epoca modernă, prin indicația că în decurs de 290 ani Anglia va trebui să sufere șapte schimbări de regim, după ce prima schimbare s-a făcut cu vărsare de sînge.

Că prin acele crize și schimbări Nostradamus n-a crezut simple schimbări de domnitori ci de case domnitoare și regimuri, reiese din faptul că o țară are mai mulți de șapte suverani în decurs de aproape trei secole — căci ar reveni la o medie de 41 ani de domnie fiecare, ceea ce ar părea desigur neobișnuit.

Prima schimbare de regim, cu vărsare de sînge, s-a întîmplat la 1649, cînd Carol I a fost decapitat și șef al statului a devenit Cromwell, a cărui soartă a preocupat foarte mult pe Nostradamus.

Cu privire la schimbările de regim și case domnitoare intervenite de atunci, Nicollaud scrie:

„La 1603 Iacob I, regele Scoției, devine și rege al Marei Britanii. La 1625 urmează la tron fiul său, Carol

I. Acesta își pierde viața în revoluția din 1649 și Parlamentul proclamă republica. Schimbarea următoare — a doua în socoteala noastră — se produce la 1653, cînd Cromwell este proclamat Lord protector. A treia schimbare: 1660, restaurarea dinastiei Stuart... A patra schimbare: 1689 Wilhelm III de Orania... A cincea schimbare: 1702, revenirea dinastiei Stuart... A șasea schimbare: 1714 George I... A șaptea schimbare, în decursul acelui interval de 290 ani ar urma să se producă deci la 1939, adică — 1649 + 290 = 1939.

Această schimbare de regim a intervenit în primăvara anului 1940 — așadar la o diferență de cîteva luni — Anglia a fost transformată, oficial, „pentru timpul războiului" dintr-un stat guvernat prin Parlament, într-un stat-dictatură. Magna Charta a fost abrogată și guvernul a primit puteri nelimitate. Din vremea lui Cromwell acesta este un eveniment revoluționar fără precedent în istoria constituției engleze.

După ce Nostradamus face o precizare de timp atît de lămurită, urmează în a doua jumătate a catrenului o indicație asupra celor ce se vor întîmpla apoi: „poporul zodiei Berbecului", adică englezii, vor pierde încrederea în partenerul lor,adică statul polonez și Franța nu va putea aduce ajutoare prin Germania".

Ceea ce a prezis aici Nostradamus, s-a împlinit: — După planul Angliei, Polonia a fost partenerul ei la granița de est a Reichului. Anglia și Franța de o parte, Polonia de cealaltă, urmau să ție Germania în șah. După campania germană victorioasă, ce a durat 18 zile, Anglia a trebuit să piardă încrederea în acest partener. Franța aliată și ea cu Polonia nu a fost în stare să vină în ajutorul aliatului ei, încolțit de cealaltă parte a Germaniei.

Al doilea catren, Cent. X. 100 în care Nostradamus prezice o criză a imperiului britanic, sună astfel în textul original:

„Marele imperiu va fi prin Anglia, cel atotputernic timp de peste 300 de ani".

Marele imperiu englez va fi atotputernic timp de peste 300 de ani. O asemenea prezicere duce la concluzia că, după trecerea acestui termen, atotputernicia dispare şi că se abate deci o criză asupra imperiului. Cel mai apropiat punct de plecare pentru o calculare este anul 1603, cînd Anglia s-a unit cu Scoţia, printr-o uniune personală şi a apărut pentru prima oară numele „Marea Britanie" — numele „Marelui" imperiu, despre care vorbeşte Nostradamus prezicînd că dominaţia lui va dura „peste 300 de ani". Epoca de strălucire a Angliei ar expira deci în 1940.

Nostradamus nu face această proorocire o singură dată, catrenul anterior a prevestit acelaşi lucru. Ambele preziceri se încadrează însă în tabloul general pe care şi l-a făcut Nostradamus asupra desfăşurării zilelor noastre: — Tabloul general al ascensiunii statelor totalitare şi al decăderii Angliei şi Franţei se desprinde tot mai clar din „Prophéties". Acest tablou e conturat de un mare număr de catrene, în care Nostradamus descrie în amănunţime mizeria şi nevoile ce se vor abate asupra insulelor britanice.

FOAMETE ÎN ANGLIA

Astfel Nostradamus prevede o foamete ce va izbucni în Anglia. Proorocirea sună astfel în textul original: cent.III. 71. „După ce unii din cei din afară vor fi murit, răpuşi de foame, vor căpăta noi puteri. Apoi vor fi asediaţi timp îndelungat cei de pe insule şi vor suferi o foamete cum n-a mai suferit vreodată un popor".

Nu încape nici o îndoială că prin „cei de pe insule" Nostradamus înţelege pe englezi. El întrebuinţează adeseori această expresie şi aproape exclusiv pentru insulele britanice.

Alte două rînduri ale prezicerii sînt de asemenea de pe acum documentate de evenimente: — Nostradamus spune că asediatorii din 1940 au fost odată răpuşi prin foamete. O asemenea înfrîngere a unui popor întreg prin foamete, s-a întîmplat o singură dată în istorie: la 1918, cînd poporul german a fost silit să depună armele în urma blocadei engleze de înfometare.

Nostradamus spune apoi că cei asediaţi vor face în mizeria lor sforţări extraordinare. Aşadar cele trei rînduri ale proorocirii s-au împlinit, acelaşi lucru şi cu al patrulea care prezicea foamete în Anglia.

BOMBARDAREA ANGLIEI

Următorul catren aruncă o nouă privire asupra epocii de criză din Anglia, cent. VI.34: — „Foc zburător din maşinării va veni să tulbure celui mare (adică din ordinul celui mare) pe şefii asediaţi; înăuntru va fi o revoluţie puternică, aşa că vor fi doborîţi în disperare".

Cu toate că acest catren nu cuprinde nici un fel de indicaţii asupra locului şi timpului, trebuie să-l referim la criza din Anglia descrisă mai înainte. Nostradamus vorbeşte aici din nou — ca şi în prezicerea anterioară ce se referea clar la insulele britanice — despre oamenii „asediaţi" şi „doborîţi". Afară de aceasta „aparatele din care (cade) foc zburător" sînt invenţii ale epocii moderne: — Sînt mijloacele moderne de luptă aeriană, fortăreţele zburătoare din care se revarsă foc şi moarte.

Această prezicere nu se poate referi la războiul mondial, în care a fost utilizat pentru prima oară acest mijloc de luptă. Atunci nu existau „asediaţi în insule", la care se referă Nostradamus în prezicerea sa. Aceşti asediaţi sînt aici, fără discuţie, poporul englez. Acestui popor îi prezice Nostradamus că şefii săi vor fi zăpăciţi şi încurcaţi şi vor ajunge la disperare.

ANGLIA SINGURĂ ÎMPOTRIVA EUROPEI

În alt loc, cent. II. 100, Nostradamus spune: — „În insule va domni o zăpăceală înspăimîntătoare; nu se va vorbi decît de acţiuni războinice. Atît de mare va fi dispreţul tîlharilor (faţă de orice noţiune de drept) incît toţi se vor alia împotriva lor“ (vezi Cent. II. 100):

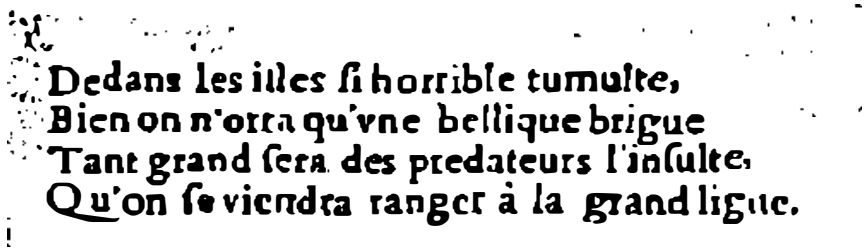
Dedans les iſles ſi horrible tumulte,
Bien on n'orra qu'vne bellique brigue
Tant grand ſera des predateurs l'inſulte,
Qu'on ſe viendra ranger à la grand ligue.

Această prezicere a unei zăpăceli înspăimîntătoare „pe insule“ este în strînsă legătură cu celelalte proorociri despre criza din Anglia. Presa Angliei a anunţat într-adevăr că în ţară a început o eră de zăpăceală generală.

Dar Nostradamus prooroceşte şi mai mult: „Nu se va vorbi decît de acţiuni războinice“. Săptămîni de zile ziarele engleze erau într-adevăr pline de instrucţiuni, sfaturi şi însărcinări asupra mobilizării generale a populaţiei civile împotriva invaziei ce ameninţă imperiul insular.

E drept că Nostradamus nu ne dă un punct de reazim, din care să se poată deduce dacă o asemenea invazie se va întîmpla pe uscat şi mare sau din aer; cuvintele sale cuprind însă o indicaţie după care Marea Britanie este ameninţată de o invazie militară. În acelaşi timp, ca o lămurire pentru această ameninţare, Nostradamus adaugă, în a doua jumătate a catrenului: „Nesocotirea oricăror drepturi de către jefuitori va fi atît de mare, încît toţi se vor alia într-o ligă împotriva lor“. Ce sentinţă se dă aici, cu sute de ani înainte ca Anglia să fi început

„achiziționarea" posesiunilor sale străine. Așa cum condamnă în alte catrene, politica războinică a Franței, Nostradamus condamnă aici politica de jaf a Angliei. Numele Palestina, Cipru, Gibraltar sînt suficiente spre a reaminti motivele unei astfel de acuzații. Atacul prin surprindere împotriva Islandei și posesiunilor olandeze Curaçao — în momentul cînd Anglia anunțase că vrea să vină în ajutorul Olandei!

O altă confirmare a desfășurării catastrofale pentru Anglia, găsim în catrenul următor, Cent. VIII. 37: „Fortăreața de la Tamisa va cădea apoi, regele închis în ea. La pod va fi văzut unul în cămașă, în fața unui mort, apoi baricadat într-o cetate".

Acest catren spune foarte lămurit că fortăreața de la Tamisa va cădea; nu reiese însă limpede dacă Londra e indicată fortăreața de pe Tamisa, pentru că pe vremea aceea Tower era încă fortăreața dominantă, sau pentru că Londra va fi fortificată și apărată mai tîrziu.

În tot cazul, Nostradamus prezice pentru epoca în care „va cădea fortăreața de la Tamisa", că regele se va găsi într-o situație nenorocită.

Fără a mai continua cercetarea descrierii de mai sus, se poate aminti că, din punct de vedere astrologic, ursita regelui George VI se afla sub influențe nefavorabile, ele prevestesc regelui George o soartă nu mai puțin grea ca aceea pe care i-o anunță profeția de mai sus.

REZOLVAREA PROBLEMEI IRLANDEZE

Următoarea prezicere se referă de asemenea, desigur, la epoca de criză din Anglia, Cent.II.68: „De la nord se fac eforturi mari. Ușa se deschide spre mare. Imperiul se restabilește pe insulă, Londra se va cutremura descoperită prin pînze".

Sub „pînze" nu se înțeleg aici simple pînze de corăbii: Nostradamus indică prin aceasta ceva general prin plutire în aer. Londra n-a tremurat însă niciodată ca atunci de spaima parașutiștilor germani. Indiferent dacă Nostradamus vorbește aici de această frică, sau în general de teama atacurilor aeriene germane — de pe vremea cînd Nostradamus și-a scris profețiile, Londra nu a fost încă atît de serios amenințată, pe uscat, pe apă și în aer. Așadar și această prezicere trebuie să se refere la zilele războiului cînd Londra nu se mai afla decît la o distanță, cam de o sută de kilometri de punctul de plecare al armatei aeriene germane și putea fi atinsă de acolo într-un sfert de oră.

Dar acest catren cuprinde și altă indicație asupra epocii: — Londra va fi astfel atacată, după ce „se vor fi făcut mari eforturi de la Nord". Nostradamus și-a scris profețiile pe cînd ședea în Sudul Franței. Ceea ce s-a petrecut în Germania de nord și Scandinavia, este pentru el „la Nord". Rar s-a executat însă o întreprindere militară mai îndrăzneață ca ocuparea coastei de vest a Scandinaviei. Londra va fi deci atacată, după terminarea acelor eforturi uriașe, la nord.

În legătură cu aceasta Nostradamus mai spune: „Ușa spre mare va fi larg deschisă" — o indicație lămurită cu privire la blocada străpunsă de Germania. De la ocuparea Norvegiei și victoria de la Narvik, Germania are, la Nord, acces liber spre Atlantic. Cu ocuparea Franței s-a deschis și la vest, ușa spre mare!

La sfîrșit Nostradamus anunță că „imperiul se va desăvîrși pe insulă". În alte locuri, unde se vorbește de Marea Britanie se spune aproape totdeauna „insule". Aici dimpotrivă, el vorbește de imperiul de pe „insulă". Nu poate fi deci vorba de Anglia. Ce ar fi acolo de desăvîrșit? — În vecinătatea Angliei se află însă Irlanda, care luptă de secole pentru unirea cu partea de nord a insulei ocupată încă de Anglia. Aici mai este de fapt un imperiu insular de desăvîrșit. Nostradamus prezice

această unire a Irlandei de Sud cu Irlanda de Nord. Cine s-ar mai putea îndoi că Irlanda nu-şi va realiza visul, într-o vreme cînd Anglia este atît de slabă, cum n-a mai fost niciodată în decursul istoriei.

Toate acestea se vor întîmpla şi realiza însă, cînd Londra va fi cutremurată şi „découverte". Cu acest ultim cuvînt se desăvîrşeşte viziunea: Anglia şi Londra nu vor fi în stare să ţină piept mulţimii „pînzelor" — aeroplanele şi trupele de paraşutişti — Londra va fi „découverte", — adică expusă atacurilor ameninţătoare. Oraşul se va cutremura sub furtună, în ziua cînd istoria lumii va deveni judecata cea de apoi.

PROOROCIRI ASUPRA GERMANIEI

În contrast cu destinul posomorît pe care îl prevede Nostradamus pentru Anglia şi Franţa, proorocirile sale pentru Germania sînt cu totul favorabile. Am citit pînă acum profeţiile în care se anunţă ascensiunea statelor autoritare şi desfăşurarea irezistibilă a forţei lor. Pe lîngă acestea se găsesc alte preziceri în care se descrie, în amănunte ascensiunea Germaniei.

Nostradamus a fost preocupat îndeosebi de marile figuri ale istoriei, şi vremurilor lor. Cromwell şi Napoleon au făcut obiectul multor dintre catrenele sale. Nu pare deci de mirare că Nostradamus a putut prevedea, cu patru sute de ani înainte o apariţie istorică cum este aceea a lui Adolf Hitler. Un prim catren: Cent.V.74: „Din sînge „Troyei" se va naşte o inimă germană, care va ajunge la o autoritate extraordinară; el va izgoni poporul străin al arabilor, readucînd biserica la prestigiul ei de odinioară" (vezi Cent. V. 74,):

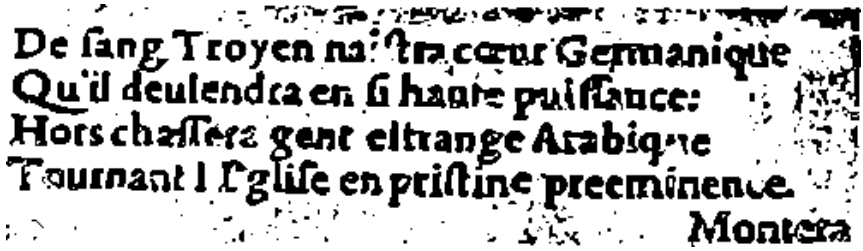
De ſang Troyen naiſtra cœur Germanique
Qu'il deulendra en ſi haute puiſſance:
Hors chaſſera gent eſtrange Arabique
Tournant l'Egliſe en priſtine preeminence.
Monicra

Ţinînd seama de plenitudinea de puteri de care dispunea şeful statului german, această proorocire a unei „inimi germane" cu cea mai mare autoritate, poate fi socotită ca o indicaţie a apariţiei Führerului.

Dar, după Nostradamus, acel bărbat trebuie să fie „de sang Troyen" — de sînge „troyan" ceea ce în traducere exactă s-ar referi fie la Troya veche, în Asia mică, fie la oraşul Troyes, la est de Paris — amîndouă presupuneri fără sens aici.

Dacă ne gîndim însă că Nostradamus a recepţionat profeţiile sale prin ochiul său intern şi urechea sa internă şi că n-a putut citi direct nume de localităţi şi personalităţi, ne apropiem de înţelesul acestei expresii: — provincia Tirol se numeşte pe franţuzeşte tot „Tirol" — „De sînge tirolez" s-ar numi deci „de sang tirolien" — „Sang tirolien" — „sang trolien" — „sang troyen" sînt cuvinte atît de apropiate prin sunetul lor încît, putem citi în proorocirea de mai sus „troyen" ca „tirolien", că se va naşte deci „o inimă germană" de origine din Tirol — adică din ţară alpină.

Locul natal al lui Hitler este însă Branau pe Inn. Oraşul se află în Salzkammergut, în ţara Alpilor austrieci. Adolf Hitler ar fi astfel originar din ţara Alpilor — „de sînge tirolez" în vorbirea uzuală franceză din Evul mediu, cînd Tirolul era cu mult mai mare decît provincia de astăzi cu acelaşi nume. Ca Führer al Germaniei el este însă, „inima" unei renaşteri, sufletul ei — aşa cum a văzut şi profetizat Nostradamus.

Astfel proorocirea corespunde ascensiunii lui Adolf Hitler. Ce altă semnificație ar putea avea acest catren? — În Germania nu s-a ridicat niciodată un bărbat originar din Troia din Asia Mică, sau din Troyes, lîngă Paris.

Dar și rîndul al treilea al catrenului se referă la Adolf Hitler — „El va izgoni pe străinii arabi". Acești „arabi" nu pot fi nici fii ai pustiului, nici turci, ci un popor, care, cu toate celelalte deosebiri, are aceeași proveniență geografică și origine semită, ca și arabii: — evreii!

Nici una din măsurile lui Adolf Hitler n-a făcut atîta vîlvă ca lupta lui fără cruțare împotriva evreilor din Germania și din țările cotropite. De aceea nici nu este de mirare că în viziunea lui asupra Führerului, a fost atît de impresionat tocmai de lupta lui împotriva iudaismului.

Se pare că profetul nu și-a dezmințit chemarea, făcîndu-și cu prisosință datoria. Că în Germania nu a fost decît o singură voință, aceea a lui Adolf Hitler, știe o lume întreagă. Și aceasta a prevestit-o Nostradamus. În Cent. II. 58, spune următoarele:

La Rinul munților din Noric,
Poporul cel tîrziu sosit
Va naște-un mare om
Ce fi-va apoi ocrotitor slăvit
Sarmației și al Panoniei.
Mai mult nu poate nimeni ști
Ce va mai face-acest om mare
Și-n urmă ce va deveni".

„Rinul munților Norici" este Dunărea, prin afluentul ei Inn. Nici un comentator al lui Nostradamus nu pune la îndoială această interpretare. În Noricum, vechea

provincie romană dintre Rathia şi Panonia, izvorăsc afluenţii rîului Salzbach, care se varsă în Inn la Braunau. Şi în oraşul Braunau s-a născut Adolf Hitler. Pline de înţeles sînt cuvintele „Cel prea tîrziu sosit". Ştie toată lumea, că poporul german a ajuns la împărţirea lumii mai tîrziu decît celelalte popoare mari, (englezii, francezii şi ruşii). Prin Sarmaţia se înţelege ţara dintre Vistula şi Volga, deci Polonia. Să nu uităm, că Polonia a fost pomenită de Nostradamus, fiind cuprinsă în marile prefaceri, bătălii, catastrofa europeană a anilor 1939—1945. Ultimul vers „Nu se ştie ce va deveni el" pare a se referi la ascensiunea cu adevărat miraculoasă a lui Adolf Hitler din 1933, ca şi căderea sa şi prăbuşirea Germaniei.

În versetul 31, privitor la viitorul Germaniei, Nostradamus spune următoarele: „Sfînta împărăţie se va muta în Germania..." şi anume atunci cînd „punctele de sprijin ale pămîntului" vor fi toate „acoperite" o inimă tăiată pe din două. Pentru cel ce cunoaşte modul de exprimare al lui Nostradamus nu-i deloc greu să tălmăcească înţelesul acestor cuvinte. „Punctele de sprijin ale pămîntului" înseamnă punctele de sprijin pe care Anglia şi le-a asigurat pe toată suprafaţa globului. Cînd toate acestea „vor fi acoperite" adică dispărute, „Sfînta împărăţie se va muta în Germania".

Nostradamus merge şi mai departe cu profeţiile sale. Pînă şi nenorocirea provocată de pactul germano-sovietic a fost prezisă de Nostradamus. Iată ce spune versetul I, 99: „Marele stăpînitor unic va face tovărăşie cu alţi doi stăpînitori, care-i sînt aliaţi, multe suspine va provoca această lovitură, multă jale pentru copiii din Narbonne şi împrejurimi. Cei doi „alţi stăpînitori" nu pot fi decît Stalin şi Mussolini, iar „marea lovitură" care a provocat atîtea suspine şi atîta jale este pactul germano-sovietic.

Nostradamus a prevăzut şi sfîrşitul războiului cu împărţirea Europei în două, una bîntuită de raze roşii

alta de raze calde, soarele mai departe, rece, pentru prima parte, mai generos cu cea de a doua.

Uriașa înviltorare a politicii universale, proorocită de Nostradamus cu atîta lux de amănunte, nu a scutit de sacrificiu nici o țară, nici un popor.

IV

CUM A AJUNS NOSTRADAMUS LA PROFEȚIILE SALE?

Oamenii de astăzi nu mai cred atît de ușor în minuni, nu se mai tem de lucruri misterioase. Foarte puțini mai sînt de acord cu Goethe ca să admiri în tăcere, ceea ce este de nepătruns ca un rezultat al maturității omenești.

Chiar în fața prezicerilor uimitoare ale „Profețiilor", mulți judecă lucrurile astfel: pînă cînd nu li se explică cum a ajuns Nostradamus la profețiile sale, nu vor crede „șarlatania" — oricîte dovezi li s-ar aduce.

Firește că problema ce se pune astfel nu este ușor de rezolvat, deoarece una este să faci o examinare critică a adevărului cuprins în profeții, și alta este să răspunzi la întrebarea cum sînt posibile asemenea prezideri de evenimente viitoare, ce se vor întîmpla peste zeci și sute de ani.

Nu încape nici o îndoială că trebuiesc excluse aici orice speculații raționale sau chiar intuitive ca posibilitate de explicație, mai ales cînd e vorba de proorociri de nume proprii ca *Narbonne și Sauce:* — Oricît ar putea însuși și bogății de combinații politice să prevadă evenimente viitoare în viața popoarelor și să nimerească chiar epoca probabilă a unui eveniment sau a altuia, — mintea se oprește literalmente în loc față de realizări cum sînt descrierea fugii la Varennes, sau a asediului Tuileriilor, răsplătit de cei „Cinci sute".

Cel ce acordă o cît de mică atențiune viselor sale, știe că există vise profetice, adică vise în care se prezintă chestiuni și împrejurări, care nici nu s-au petrecut încă în timpul cînd se înfățișează visul, dar care se „împlinesc" totuși cu vremea. Fie că e vorba de evenimente hotărîtoare din viața noastră, sau numai de chestiuni secundare, fie că aceste prevestiri se „împlinesc" după cîteva ore, sau abia după trecere de săptămîni și luni, chestiunea pare indiferentă față de constatarea că există și la simpli muritori ceva asemănător cu prevestirea, dacă nu chiar o proorocire, propriu zisă, a lucrurilor viitoare.

Într-adevăr, orice psihiatru obiectiv ar putea mărturisi că foarte multe visuri sînt profetice, în mare parte într-o formă simbolică, cîteodată însă și astfel ca și cum viitorul ar și exista undeva, în lumi ce sînt dincolo de simțurile noastre și e perceput acolo de oameni în stare contemplativă, între vis și veghe.

Dacă pe baza unor asemenea observații se admite posibilitatea unei preziceri peste zile și săptămîni, atunci nimic nu ne împiedică să presupunem o asemenea posibilitate peste zeci de ani. Din moment ce există ceva ce corespunde unei stări *„fără timp"* (în care timpul dispare), anumite diferențe de timp nu mai pot avea un rol principal în această stare.

O altă punte spre înțelegerea manifestărilor profetice ne oferă existența oracolelor în toate timpurile și la toate popoarele.

Profeția și viața de vis ar fi înrudite, ar răsări din aceleași mistere ale ființei, în care nouă, oamenilor obișnuiți, ne vine atît de greu să pătrundem, încît mulți se mărginesc a nega pur și simplu existența purgatorului și a infernului.

Nu este dat oricui, se înțelege, să recunoască în visele sale urzeli profetice. Profețiile lui Nostradamus oferă însă tuturor prilejul de a se convinge personal de pătrunderea unei realități, ce este mai presus de simțurile noastre, în lumea realității noastre de toate zilele.

Exprimările profetice sînt tot atît de schimbătoare ca și străfundurile vieții. Așa există la Nostradamus, după cum vom mai arăta, catrene, care par a se referi la două sau mai multe întîmplări din diferite epoci și totuși uimitor de asemănătoare între ele: — ca și cum forțele istorice s-ar complace, din cînd în cînd, în repetiții de situații și desfășurări identice.

Pe lîngă acestea am putut cunoaște proorociri care prin indicarea provenienței și altor caracteristici, se referă cu preciziune la soarta unui popor sau a altuia: — „Mai mult măcelár decît rege... în Anglia..." „Un împărat născut în Italia... mai mult măcelar decît prinț..." sau apoi iar: — „Din țara Alpilor austrieci o inimă germană și conducător..."

Pe lîngă asemenea preziceri care au un caracter vădit, am întîlnit de cîteva ori catrene, în care Nostradamus a transmis pînă și nume de personalități în acțiune, sau de localități importante: — Narbonne, Sauce, Silène-Isle Hélène și altele. Acest fel de preziceri pun și pe necredincioși în imposibilitatea de a se ascunde sub paravanul pretextelor de „nebulozitate", „cu mai multe înțelesuri" sau „întîmplare".

Mai multe greutăți prezintă altfel de preziceri, în care anumite pesonalități istorice nu sînt desenate prin

arătarea originii sau numelui, ci precizate prin indicații simbolice asupra felului lor de a fi — ca într-un fel de rebus — așa cum sînt cunoscute și din tălmăcirea modernă a viselor. Aici intervin legături astrologice și simboluri, oarecum ca forme primitive și nume de zodii și rolul lor în ursita mărimilor politice.

Deosebirea făcută între diversele grade de viziune profetică — de la conturul nebulos al unei imagini prototipice, descrierea personală, fără dublu înțeles și indicarea numelui, pînă la prevestirea cosmico-simbolică, în felul ei de asemenea cu un singur înțeles, a marilor figuri istorice — nu rezolvă încă enigma manifestării profetice. Dar acum înțelegem mai bine de ce proorocirile nu pot fi toate, deopotrivă de clare și unilaterale. Cu aceasta se retează însă, *scurt*, efectul pretextului răspîndit, că profețiile sînt în majoritate atît de „vagi" încît mai tîrziu pot fi „puse în legătură cu o întîmplare oarecare". Faptul că există și preziceri cu mai multe înțelesuri, nu exclude caracterul lor profetic, nici existența altor profeții cu un singur înțeles.

Acest catren, Cent.X.22 de pildă, deși are un cuprins limpede, aparține, prin orînduirea lui istorică, proorocirilor cu mai multe înțelesuri. În traducere textuală: „Pentru că nu vrea să consimtă să se despartă de unul care, cu timpul e recunoscut ca nedemn, Regele insulelor va fi alungat cu forța, în locul lui va fi pus unul, care nu poartă semnul unui rege".

Expresia „Regele insulelor" indică unilateral imperiul insulelor britanice. De fapt prezicerea s-a împlinit acolo în cursul revoluției Great Rebellion, pe la mijlocul secolului XVII. Raportată la evenimentele de atunci, această prezicere ar suna astfel, în înțelesul ei:
„Pentru că nu se poate decide să se despartă de *Strafford*, care cu timpul s-a dovedit nedemn, regele Carol I va fi înlăturat cu forța de pe tron. În locul său se in-

stalează *Cromwell*, care nu are nimic regesc nici în originea, nici în înfățișarea lui".

Exceptînd cele trei nume ale persoanelor de care e vorba, nu există nici un cuvînt intercalat de noi; nu a fost omis nici un cuvînt din catren. Concordanța între proorocire și evenimentele de mai tîrziu apare însă atît de desăvîrșită încît ești înclinat să socotești prezicerea îndeplinită și astfel lichidată din punct de vedere istoric.

Următorul grad de proorocire ar fi caracterizat prin indicații corespunzătoare, unilaterale, asupra originii, situației și unor fapte indicînd personalitatea.

În legătură cu proorocirile comentate pînă acum despre „Bărbatul de origine obscură, care va domni în Anglia", Cromwell; — despre „împăratul, care va costa scump pe francezi" — Napoleon; — și despre „Inima germană și conducătorul de sînge tirolez" — Adolf Hitler — să amintim aici un alt catren Cent. III. 35 a cărui clasare istorică nu este prea grea, grație unei indicații geografice precise, în traducere: „Din cel mai profund Occident al Europei — se va naște din părinți săraci un copil al lui Jupiter — care prin apelurile sale va pune în mișcare trupe mari. Renumele lui va fi mai mare în Orient..."

În vestul Europei se află Peninsula Iberică, — Spania și Portugalia. În vestul Spaniei se află provincia Galicia și în ea, în cel mai occidental punct al Spaniei, capul Finisterre — alături de capul Roca, la Lisabona, extremul occident al continentului european.

În împrejurări modeste trebuie să se nască acolo un „Jeune enfant" — copil al lui Jupiter, care cu timpul va ajunge un luptător de seamă, al cărui glas va pune armate în mișcare și al cărui renume va pătrunde pînă în Orient.

La 4 Decembrie 1892, s-a născut, într-adevăr, un băiat, la El Ferrol, în vestul provinciei spaniole Galicia, în familia unui căpitan-casier din marina de război: —

Francesco Franco — un „copil al lui Jupiter" pentru că în horoscopul său a apărut alături de războinicul Marte, promițătorul de noroc Jupiter, ca planetă principală. Acesta formează doar din constelația Berbecului, cu Soarele, așa numitul Trigon regal, a cărui prezență într-un horoscop prezice omului, după regulile tălmăcirilor astrologice, ridicarea la cele mai înalte funcțiuni și demnități. Într-adevăr Franco, născut din părinți săraci, a ajuns, după o carieră militară unică în felul ei, la cea mai înaltă demnitate din țara sa: — Șef al statului și Comandant suprem al armatei.

Rîndul al treilea prevestește că acest fiu al lui Jupiter din extremul occident al Europei va ajunge la mare renume. Cine în toată lumea nu știe astăzi cine a fost Franco? Afară de aceasta Nostradamus caracterizează ascensiunea lui și ridicarea națională pornită de el, prin afirmarea că Franco „prin apeluri va pune în mișcare trupe mari". De fapt, Franco a știut să entuziasmeze mase de trupe prin puterea înflăcărată a ideii sale de renaștere și a obținut astfel victoria drapelului său.

Ultimul rînd ne amintește participarea soldaților mauri ai lui Franco la luptă. Mai e de mirare că numele lui Franco a găsit răsunet, îndeosebi, în Orientul apropiat, pînă în Siria și Palestina, printre arabi, în lupta lor pentru libertate împotriva Angliei și Franței? Așadar Nostradamus a avut dreptate în prezicerea sa că renumele acestui „copil al lui Jupiter" va crește mai ales în Orient, dar va avea o cădere de trăznet.

Catrenele, în care o întîmplare sau purtătorul unei misiuni istorice sînt prezentate în chip simbolic, sînt, la început ceva mai greu accesibile minții, dar cu atît mai concludente, pentru existența darului profetic. Aici intervine, în locul descrierii faptelor, transcrierea simbolică, în locul citării caracteristicilor personale, o figură apocaliptică asemănătoare.

Vom da ca exemplu pentru acest fel de proorociri două catrene, care deşi sînt vizibil separate unul de celălalt, în împlinirea lor, sînt totuşi oarecum în legătură printr-o expresie anunţată de ele care este comună:

În traducere, cent. I. 23, cuvînt cu cuvînt: — „În vreme ce soarele se ridică în a treia lună, un porc mistreţ şi un leopard părăsit, se uită spre cer. Se vede un vultur, care zboară, fără ajutor, în jurul soarelui".

Cîteva lămuriri: — Luna a treia se referă la stilul Annunziation, încă în uz pe vremea lui Nostradamus, după care anul începea la 21 martie. Ne aflăm deci în iunie. Porcul mistreţ se găseşte în blazoanele nobilimii engleze şi ar putea astfel indica o personalitate engleză.

Heraldica numeşte „leopard" un leu care priveşte spre cel din faţa lui. De fapt numele poate fi înţeles ca o compunere din „leon(is) part" = „o parte din leu". Aici se înţelege prin „leopard" o personalitate istorică în a cărei fiinţă este „ceva din leu".

Acest „ca un leu" sta părăsit pe un cîmp de luptă. Ochiul său scrutează orizontul în aşteptarea ajutorului sperat. În locul acestuia i se dezvăluie o viziune prevestitoare de nenorocire, în chipul unui vultur ce se zbate fără ajutor — „Leopardul" zăreşte simbolul de moarte al propriei sale armate şi cu aceasta sfîrşitul supremaţiei sale.

18 Iunie 1815: — Wellington şi Napoleon pe cîmpul de luptă de la Waterloo; Napoleon părăsit de norocul său războinic aşteaptă zadarnic pe Grouchy, a cărui sosire la timp i-ar mai putea aduce victoria. Dar soarta s-a întors împotriva lui: — Vulturul legiunilor sale a fost lovit de moarte. Soarta împăratului soldat — a leopardului — e pecetluită pe cîmpul de luptă prin întoarcerea lui Blücher.

Altă prezicere în care e vorba de un „nou leopard" ne confirmă, indirect, tălmăcirea de mai sus a cuvîntului „leopard". Catrenul Cent. VI. 20, în traducere exactă: —

„Pretinsa ligă (a popoarelor) va fi de scurtă durată; unii vor suferi mari schimbări, cei mai mulți reorganizări. Pe vase vor fi oameni care vor rezista, în timp ce Roma va avea un nou leopard".

Așadar proorocirea vorbește de un nou „leopard" în Italia, a cărui ascensiune va coincide cu dispariția unei pretinse ligi. Cine — citind această proorocire — nu se gîndește la „revărsarea de discursuri de la lacul Genevei" și la prăbușirea „Ligii Națiunilor", în urma numeroaselor mișcări de reînoire între membrii ei? Acum nu mai este greu de recunoscut cine este crezut prin „noul leopard" — Mussolini.

Această prevestire devine însă și mai impresionantă, în acord cu „vechiul" leopard de la Waterloo, cînd aflăm că atît Napoleon, cît și Mussolini sînt născuți în „Zodia Leului" și că afară de aceasta stă la amîndoi în Constelația Leului, planeta Mercur, ca simbol al mijlocirii, care transmite de obicei o putere oratorică extraordinară, dar și de firi care pricinuiesc mari necazuri popoarelor lor.

Așadar această proorocire s-ar lega în primele două rînduri de catrenul I. 47 despre lacul Genevei, în al doilea rînd totuși de ascensiunea statelor totalitare descrise de Nostradamus, în proză. Rîndul al treilea trece la al doilea război mondial pe cînd în rîndul al patrulea — iarăși ca punct culminant al viziunii profetice — se făgăduiește Romei pentru timpul evenimentelor prezise, un nou leopard.

În lumina acestei judecăți, pot fi înțelese și alte două catrene în care e vorba de un „Chameau". De ambele dăți cuvîntul Chameau e scris cu literă mare, ca o dovadă indiscutabilă, că nu e vorba de animalul pustiurilor, ci de o aluzie simbolică la o personalitate istorică.

E drept că nu există o zodie a Cămilei. În schimb cercetările moderne asupra viselor și simbolurilor ne-au

familiarizat cu depeşări şi încrucişări caracteristice între două sau mai multe zodii sau constelaţii. Astfel trebuie văzut în caracterizarea „Cămilă" simbolul unei uniri, nu tocmai frecvente, de curaj, rezistenţă şi cumpătare (în limba astrologică = Constelaţia Berbecului, Taurului şi Capricornului).

Cele două catrene, cu expresia Chameau sună astfel în textul original, Cent. IV. 85 şi Cent. V. 68:

„Cărbunele negru va fi înlocuit cu cărbune alb. El va veni de la Rin să bea din Dunăre — acel care e cunoscut prin curaj, rezistenţă şi cumpătare. El nu va regreta aceasta. Şi Moravia, în tot cuprinsul ei, o va aduce sub autoritatea sa. Prizonierii vor trage carul în vreme ce cel născut în urmă va lua locul Junkerului. Apoi vor fi operaţii militare în valea Ronului, mai violent în regiunea Loire şi în Alpi el va nimici „cocoşul".

Aceste proorociri sînt uluitoare: — „înlocuirea cărbunilor negri prin cărbuni albi", ca o prezentare curentă a electricităţii, ne transpune în epoca modernă. Pomenirea malului Dunării şi Rinului în acelaşi timp, ne reaminteşte pasajul în care era vorba de „grand duc d'Armenie" care „ocupă prin surprindere Viena şi Colonia" (V. 94).

Mai surprinzător ca toate apare însă aici, ca o încoronare a tot ce a spus pînă acum, proorocirea că apoi vor fi operaţii războinice în Alpi şi ceva mai mult, pe Loire: războiul din primăvara anului 1940.

În sfîrşit înţelesul oarecum dublu al ultimului rînd a găsit o soluţie unică prin ultimele două evenimente: — Nu cocoşul îl va nimici pe „el", ci el — „le", aici în locul unui mai precis „lequel" — „îl" va nimici pe cocoş — cocoşul galic, Franţa.

După încadrarea istorică a celor două catrene mai sînt posibile îndoieli cu privire la înţelesul unic al acestor proorociri şi la indicaţiile ce le dau asupra unor evenimente?

Față de această surprinzătoare abundență de amănunte și tălmăciri raționale trebuie să prevedem aici posibilitatea unei neînțelegeri: — Ar fi greșită presupunerea că explicația termenilor astrologico-simbolici ca „Lieper" și „Chameau" pot fi rezultatul unor calcule de raționament. Asemenea termeni poartă mai degrabă trăsături simbolice, asemănătoare creațiunilor vieții de visuri. Ele izvorăsc dintr-un belșug de imagini ascuns, dincolo de puterea noastră de percepțiune, sînt în genere însoțite de o stare emotivă palpabilă și trezesc chiar, ușor, o asemenea stare.

Unele imagini și cuvinte pot fi și astfel tălmăcite la Nostradamus, întocmai ca și în tălmăcirea viselor, fără să aducă un prejudiciu semnificației „juste" ce s-a găsit. Aici stau față în față, drept criteriu, o mulțime infinită de posibilități clare de tălmăcire, de aceeași valoare.

Astfel văzut, adevărul nu este obiectul unor explicații dialectice, nici totalul unor „exactități" izolate; — adevărat este mai degrabă ceea ce persistă, pentru că se adeverește.

S-a dovedit cu numeroase exemple că Nostradamus cunoștea astrologia. Cu toate acestea cînd se exprimă ca profet, el nu se servește de principiile și noțiunile „doctrinei astrelor" ci devine „astromatic", adică practician al unei forme primitiv-nebuloase a vieții cosmo-biologice. Astfel el nu mai respectă totdeauna numele și semnificația planetelor și sectoarelor constelațiilor, ci se lasă cu totul în voia impresiilor imaginare ce străbat în adîncurile din care ele s-au ridicat odată: — Zodii și figuri apocaliptice, animale macabre și heraldice, sunete primitive semnificative și nume cu puteri magice se amestecă și se contopesc în continuitate de cuvinte îndărătnice, pentru a căror tălmăcire ne oferă cheia o maximă a lui Paracelsus: „Un înțeles e găsit numai de acela care îl caută".

În sfîrşit nu e vorba aici de exprimarea unor noţiuni clare, ci de o lume a nălucilor, în care lucrurile mai sînt încă strîns înlănţuite în starea primitivă: Cer şi pămînt, interior şi exterior, zei şi astre, figuri legendare şi evenimente istorice, imagini nebuloase şi primele avînturi spre forma închegată, spre vers şi rimă..."

Zadarnică este aici dorinţa de consecvenţă. Ar fi o greşeală să atribuim unui prooroc ca Nostradamus prea multă judecată conştientă, migală cabalistică de cifre sau alte „chei" pentru lămurirea catrenurilor sale.

Sînt motive suficiente să deducem că proorocul a reţinut din primele ediţii ale Profeţiilor sale (1555 şi 1557) acele catrene, al căror înţeles nu şi-l putea lămuri deloc atunci — poate tocmai din cauza abundenţei numelor proprii.

Ca magician şi astromantic, Nostradamus a invocat lumea de dincolo de raţiune, el a pătruns în misterele creaţiei, unde, ceea ce muritorilor de rînd le apare ca o continuitate în timp, se prezintă ca o stranie şi apropiată înlănţuire — ca o ondulare ameţitoare de umbre şi fantome, ca un murmur de sunete primitive, ce abia se înţeleg, ca o zăpăceală sinistră dar totuşi ademenitoare, din care e chemată pe nume o figură a istoriei „cînd îi vine rîndul", ca să se întrupeze, să se dezvolte şi să se desăvîrşească în timp şi în spaţiu.

Ca mistic îi era îngăduit citeodată lui Nostradamus să afle, prin revelaţie, ce va deveni realitate palpabilă dincoace, ce va rămîne fantomă dincolo. Astfel a primit darul proorocirii, prin contemplare dincolo de raporturile cosmice şi formele simbolice, astfel a fost învrednicit cu misiunea de a destăinui cele ce se vor întîmpla în viitor.

Proorocirea nu este însă posibilă decît în limba nebuloasă cu înţeles profund multilateral, a legendelor,

basmelor şi visurilor. În faţa ei, omului îi rămîne libertatea alegerii şi hotărîrii: să se supună destinului — sau să fugă şi să fie ajuns din urmă de acesta.

Orice ar putea deduce însă inteligenţa prin indiscreţie, din prezenţa profeţiilor veritabile — omul este liber ca individ şi fiinţă spirituală. În schimb este însă şi răspunzător faţă de Dumnezeu şi lume pentru felul cum a fost în stare să călăuzească purtarea şi activitatea sa.

În traducere textuală, Cent. III. 53 sună astfel: Cînd cel mai mare va fi obţinut gloria se va relua opera principală de la Nürnberg, de la Ausburg, iar cei din Bassel peste Colonia la Frankfurt, vor traversa pe teritorii flamande, pînă la „Gale".

Precizare, încărcată de toponimice, care ar arăta că după Nürnberg, adică după acel proces răsunător, care a „lămurit" cît de cît înşelăciunea celui de al doilea război mondial, va avea loc un eveniment deosebit prin care „cel mare va obţine gloria", cu alte cuvinte, nu departe de rădăcina sensului, adică tocmai din ea pornind: reunificarea Germaniei.

În versul patru din Cent. VIII. 67: „Alături de cadavru tronează un nou stăpîn", iar în Cent. II. 78 Nostradamus arată că:

„Neptun, îmbătrînit, se prăbuşeşte
În mişcătorul apelor sălaş
Amestecul de sînge gal şi punic
Şi-un sînge înoată insulele acum
Căci prea tîrziu trezitu-s-a nevolnic
Rătăcitorul mărilor stăpîn
Ascunsele mijloace să-şi frească atunci
Cînd a pornit semeţ la drum"

Şi dacă la aceasta subsumăm ideea din Cent. I. 28 şi Cent.I.18 precum că „Principele libian care stăpîneşte vestul se va îmbiba de sînge şi Marea Adriatică se va înroşi cînd portul Phocăa va fi înţesat de corăbii, se poate deslusi situaţia existentă în Libia şi posibilul ajutor din partea unor vecini mai apropiaţi sau mai îndepărtaţi, o luptă scurtă şi aprigă pe Marea Adriatică, luptă, încheiată la punctul maxim cînd se vor realiza, prin tratate, puncte comune, păreri convergente, căci armele nu au mai multă convingere decît înfometarea. În Cent. III. 71, deslusim că „nu tîrziu vor cădea robi ai lanţului în care ei ţineau mulţime de oameni cei ce robeau atîtea ţări înfometate, gemînd, cerşind mîncare". Ceva mai clar se poate arăta: comunismul impus cu forţa de după al doilea război mondial de o singură ţară va declanşa o foamete de neimaginat, foamete în care va cădea chiar ţara „asediată de roşu", adică acea unde s-a instaurat pentru prima oară în istorie comunismul.

În acelaşi timp de mare foamete, aşa cum se vede în Cent.X.86 se arată că „regele Europei va veni ca un vultur însoţit de cei doi Aquilon şi va conduce pe roşii şi negrii care vor fi în număr mare şi vor împărţi neînţelegerile". Greutăţile vor fi trecute, duşmanii vor fi răpuşi, vor rămîne condiţii misterioare de viaţă, fiindcă omenirea se va teme de vultur, nu va şti cu cine să meargă: cu negrii sau cu roşii. Oricum, neînţelegerile vor rămîne nerezolvate pînă cînd (Cent.VIII.97) „Un neam bătrîn şi lacom îşi va trăi amarul şi răpotod, el nu o să mai renască în vecii vecilor." Să avem curajul a-i arăta? Ar fi mai nimerit, fiindcă e suficient de limpede cine e ţara care a adus de aproape o jumătate de secol foametea în Europa. Războiul rece a luat sfîrşit, iar ţara care l-a susţinut va rămîne la răscruce de drumuri neştiind încotro să o apuce: mila lumii, cînd ea n-a avut aşa ceva vreodată, se va pogorî asupra ei, atîta doar cît să nu se mai „semeţească" iarăşi.

Cent. V. 57 glăsuieşte că: „Va porni din Munţele Gaufier şi Aventin un ins care va vesti oştirea printr-o gaură, iar el va cădea pradă în chinuri. Al şaselea sfinţit va suferi martiriul". Să se refere Nostradamus la situaţia din Golful Persic? Să aducă în discuţie marile necazuri suferite de ambele tabere? Şi cine să fie al şaselea sfinţit?

Dacă ne raportăm la Cent. II. 85 se spune:

„Cîmpii bătrîne şi mănoase
În zări pînă la Lyon se-ating
Sub ochiul celui rău ce dîrz,
Neobosit veghează.
Dar, iată, limbi de foc năpraznic
Tot orizontul îl cuprind:
Război în cer, pe gîle jale,
Albastra mare sîngerează".

Şi atunci ce se va alege de lumea noastră? Va veni calul alb cu acel călăreţ care va avea arc şi cunună şi a pornit-o spre biruinţă? Va veni iarăşi calul roşu care a mai luat pacea de pe pămînt pentru ca oamenii să se ucidă între ei? Va veni calul negru cu acel călăreţ maiestuos cu o cumpănă în mînă ce să ne cîntărească păcatele şi să răsplătească dreptatea? Va veni calul galben pe care va călări moartea?

Anul 2000 nu e departe!

Dar Nostradamus prezice întîmplările lumii pînă în anul 3797, aşa că... trebuie să-i dăm crezare, a avut-o şi pînă acum!

CUPRINS

Nostradamus şi profeţiile sale 3

Ce s-a adeverit din profeţiile lui Nostradamus 11

Ce prevesteşte Nostradamus după primul război mondial 29

Cum a ajuns Nostradamus la profeţiile sale 54

Cînd va fi sfîrşitul lumii?

CASA DE EDITURA ŞI PRESA
„VIAŢA ROMÂNEASCA"

I.S.B.N. 973.564.001–5

Lei 35